

Edmon Manolache

**METAMORFOZE
ÎN PROXIMITATEA
EMOTIEI**

ACCENT PRINT
SUCEAVA, 2024

EDMON MANOLACHE

METAMORFOZE ÎN PROXIMITATEA EMOTIEI

EDMON MANOLACHE

**METAMORFOZE
ÎN PROXIMITATEA
EMOȚIEI**

Editura Accent Print
Suceava, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MANOLACHE, EDMON

Metamorfoze în proximitatea emoției / Edmon

Manolache. - Suceava : Accent Print, 2024

ISBN 978-606-022-126-5

Dedic această carte soției Mihaela-Violeta, care m-a susținut în toți acești ani, și fiicelor Cristiana-Florentina și Ștefania-Beatris, dorindu-le o *bună așezare!*

PREFAȚĂ
(când treci codri de aramă)

Edmon Manolache este un spirit neliniștit și profund, o „rara avis” a unui secol obtuz și confuz.

Cu câțiva ani în urmă a apărut, publicat probabil într-o ediție de autor, un volum care atunci putea să pară cel puțin ciudat, *Metamorfoze în proximitatea clipei*. Primul impuls al unui cititor avizat va fi fost acela de a emite judecăți entuziaste, dar gândul din urmă va fi fost îndemnul la prudența cunoscutei aserțiuni: „*cu o floare nu se face primăvară; să vedem dacă mai urmează ceva*”. Și iată că a urmat *Metamorfoze în proximitatea emoției*, un volum care curge firesc din primul, prelungind parcă aceeași „ciudățenie” care surprindea pe oricine la primul volum. De astă dată, mai aplicat, mai statornic în spațiul tematicii abordate – aceea a meditației existențiale.

Dacă în orizontul literaturii române eseistii veritabili sunt puțini, iar în cel al literaturii din Bucovina aceștia se pot număra pe degetele de la o mână, atunci Edmon Manolache se află printre ei. El pare un spirit neliniștit, într-o neconținută căutare de sensuri ascunse dincolo de ceea ce se înfățișează percepției imediate, vrând parcă să-și demonstreze sieși că „*lumea asta nu-i numai cât se vede cu ochiul*”. Reușind într-un astfel de

demers, nu face altceva decât să dea o replică subtilă celebrului profesor, taliban obtuz al lucrului imediat, care n-a putut trece niciodată de la fizică la metafizică. Or, e știut că trecerea de la fizică la metafizică, adică de la un univers palpabil la unul inefabil, nu este la îndemâna oricărui muritor. Pentru cine are încă de înțeles, Eminescu arată atât de simplu și de clar și drumul, dar și condiția sine qua non a unei astfel de aventuri – „*De treci codri de aramă...*”, tradus mai pe înțeles „dacă treci”, „dacă poți trece”, „dacă reușești să treci” de metalul banal, abia atunci, „de departe vezi...” „și auzi”. Abia dincolo de banal lumea spiritului ți se înfățișează în toată splendoarea ei – „...*de departe vezi (s.n.) albind/ Ș-auzi (s.n.) mândra glăsuire a pădurii de argint*”. De ce întregul scenariu s-ar derula tocmai în spațiul pădurii de argint? Pentru că în cultura ebraică argintul este simbolul spiritului. Eminescu știa asta. Așadar, aici se întâmplă totul.

Aici, în pădurea de argint, trebuie să-l căutăm pe Edmon Manolache, dacă vrem să-l găsim. În spațiul de grație al spiritului el alunecă, uneori voit, alteori ne-voit - autor și pacient al „*Metamorfozelor*”, fie într-o proximitate a clipei, fie într-una a emoției. Clipa și emoția sunt congenere, dar acest adevăr nu ni se relevă imediat, ci după îndelungi disecări, acumulări și sedimentări singulare.

Volumul „*Metamorfoze în proximitatea emoției*” este semnul statornicirii într-un spațiu de grație, atât de

râvnit de orice aspirant la statutul de „altfel”. Asiduu și constant discipol al teoriilor filosofico-religioase, dar și al poeziei veritabile, Edmon Manolache ajunge, fatalmente, în punctul în care poezia filosofiei se întâlnește cu filosofia poeziei. De aceea volumul de față este o transfigurare a mitului lui Ianus, cel cu două fețe: o față este eseul filosofic, iar cealaltă poezia. Desprins, desigur că ar putea constitui două volume distincte – unul de eseuri, celălalt de poezie. Tot atât de bine însă, acestea pot rămâne împreună, dată fiind consangvinitatea lor, reiterând astfel universalitatea mitului.

Ne ajută următorul pasaj „*Fiecare îmbătrânește în felul lui. Unii, mult mai repede decât alții dar cronologic, în aceeași perioadă de timp. Și mă uitam la mama. Anul acesta împlinește 68 de ani. Și mă întrebam ce o face, cu adevărat, să arate bine în continuare (bărbatul mort de 3 ani... - bine, e ușor să spui/răspunzi: are grijă de mine, de nepoate, are cu ce-și umple „timpul”). Nu, nu asta este. Ci BUCURIA de a te DĂRUI. Necondiționat. Și nu unei singure persoane, și nu contează ce este ea: fiu, noră, nepoate etc. Ci să te dărui/dăru iești OM-ului, OAMENILOR. În fiecare zi/moment/clipă. Și astfel clipa se înobilează pentru tine. Devine grea...*” să realizăm faptul că judecata nu este una sterilă, făcută doar de dragul meditației, ci pornește dinspre un fenomen real și, după ce trece prin flăcările spiritului, se reîntoarce împlinită spre lume.

Itinerariul meditativ este un arc închis. Dacă romanticii, regăsindu-se inconformi cu realitățile lumii imediate, evadau în spații virtuale, rămânând adesea acolo, Edmon Manolache, fascinat iremediabil de „jocul ielelor”, are puterea de a se întoarce, închizând arcul, într-un permanent efort de a concilia cele două universuri. Reflex „anabasic”, cum ar spune chiar el. Probabil reflexul sau atitudinea anabasică îi vor fi împins pe europeni să pornească în căutarea unor lumi și tărâmurii necunoscute, lărgind astfel orizonturile omenirii.

Dincolo de conceptele abstracte ale unor teorii sau dogme intervine atitudinea proactivă a protagonistului- autor care nu acceptă nimic din ceea ce nu și-ar găsi corespondența în viața reală, trăită de el clipă de clipă: „*Să recapitulăm: Cine face clipa grea. Bucuria de a te Dăruie. CINE se dăruie? VIAȚA se Dăruie pe SINE. Cine este VIAȚA? Sora, soția, mama...*”. Desigur, exercițiul disecării și apoi al transfigurării noțiunilor vine de la Noica. Meta-forarea, (a fora dincolo de...), din reflex.

„Poetul, profetul și preotul (s.n.) au o coloană comună, o putință NOEtică, noimă călăuză de sens viu.”
– o artă poetică sui-generis, sau o profesiune de credință, pe care de frumusețea ideilor o citez în întregime:

Poetul este lucrător la...Vie. însă el nu alege și nu culege. El nu-și caută cuvintele, se face doar pâlnie prin care „beția” cunoașterii ne amorțește rațiunea discursivă. Cu o sensibilitate „acută” ne ridică în

metaforă, o ancoră dinspre văzduhul sufletului. Cu o condiție pentru el: să-și lucreze această sensibilitate, ca un dar-talant ce i s-a dat.

Poetul te aMUZĂ, te încântă înspre mirare, de exemplu înspre mirarea că ești, sau că poți fi chiar tu.

Profetul este ales și are darul limbii unei înțelegeri UNICE, sau înspre UNITATE. Un fals profet te duce la dezbinare.

Profetul este ca o MUZA, este transmițător dinspre și înspre SENS dătător de VIAȚĂ. El este, nu mai puțin, și un trăitor.

Un poet ne-ar putea transpune o inspirație profetică, într-o dezlimitare a sa spre cerul aspirațiilor sublime ultime. Poetul ne pregătește, ne deschide porii... sufletului.

Profeții se pot exprima lesne în versuri, poetul este „doar” versul.

Poetul îi este dat un dar, profetului harul.

Preotul l-aș vedea ca un mijlocitor între Dumnezeu și Om.

El săvârșește Taina înălțării în templu-muZEU (muzeul nu este un depozitar, o colecție statică de istorie și civilizație, cum iconostasul nu este o galerie de icoane. Muzeul trebuie să fie VIU. A. amuza, muză și muzeu nu este un joc de cuvinte, mai lesne ne-am însușit un sens peiorativ), BISERICA loc electiv al pogorîrii DUH-ului

lui Dumnezeu, în care noi pătrundem rafinând-ne înțelegerea dinspre mirare și uitare înspre uimire de sine.

Pentru aceasta trebuie să fim deja pregătiți și deschiși, adică liberi.

Îmi vine să spun: când elevul este pregătit DUHovnicul apare. Gest sacerdotic înaintea intrării în altarul poeziei.

Jocul cuvintelor, trecut prin delta în care fluviul unei sensibilități acute se varsă în cel al inteligenței scormonitoare de sensuri este generator de lirism: *„Răstignit în spațiul-timp,/ Sufletul primește focul./ Năzuind spre un Olimp/ Dorul i se face...locul (...) Orizontul mic se face/ Vremea a-nghețat în foc/ Lumea pare că va trece/ Fără timp și fără loc./ Și-n nimicul gând aleasă/ Cum din corp el face trup/ Și tămâie și mireasă/ Unic și tăcut sărut!”*

În actualul peisaj cultural, Edmon Manolache este o apariție surprinzătoare, o voce distinctă care ar trebui să se audă în Forum.

Octavian Nestor

Cuvânt înainte

La aproximativ un deceniu distanță, *Metamorfoze în proximitatea emoției* continuă *Metamorfoze în proximitatea clipei*. Simt că exprimarea, împărtășită, este ca o „zeciuală”, aș putea spune și prinos, „rafinării înțelegerii”. Am ținut dealtfel, la o notare riguroasă a calendarului trăirilor, și pentru că acestea au reprezentat tot atâtea momente unice pe care, dacă nu le-aș fi păstrat în scris, le-aș fi risipit poate, în vanul timpului cronofag.

Aș vrea să cred că meditațiile și expirul versurilor, odată transmise către cititor, nu vor constitui pentru acesta un amalgam, ci o înșiruire de „mărgărite”, *petreceri*, a unei creșteri interioare/deveniri.

Toate se leagă!

De exemplu, prima oară am aflat despre Constantin Noica (cu *Sinele și sinea* din *Cuvânt împreună despre rostirea românească*) de la domnul diriginte Octavian-Mircea Nestor, profesorul meu de limba română din liceu. Dar nu am acordat atenția cuvenită, la acea vreme.

Peste ani, student în Iași fiind, l-am cunoscut pe domnul Florentin-Gheorghe Loghin, pentru mine mai pe „scurt” și „simplu” cum îl veți întâlni menționat în carte, *Sensei* sau, cu cel mai drag diminutiv, *S.* În lucrarea sa,

*Dezvoltarea interioară prin Karate-Do*¹, introducerea în temă începe cu Noica („[...]Actul de cunoaștere nu e reducere la cunoscut, act de asimilare, a mânca, - așa cum vor filozofii grași, în frunte cu tomiștii și prietenul meu V. E act de înstrăinare, de pierdere, ca și actul dragostei. E risc. Nu este a-simil-are, ci alter-are. Te devitalizezi dând viață. Dar nu oricine poate procrea.”)

Constantin Noica: „Cineva care a vrut să petreacă în lumea aceasta și nu doar să treacă, vă urează petrecere bună.”²

Ce am aflat de la Sensei: „Petrecherile din jurul nostru fac spuma locației pe care trebuie să o descoperim ca teren ferm pentru fiecare din NOI; terenul este „chipul”, alt fel de chip, al firii naturale a corpului fizic care se face „MAKOM-ul” așezării noastre temporare într-o locație (... „instanță derivată”) care prin RE-AMINTIRE devine teren ferm pentru EVERTUAREA STĂRII NOASTRE FIINȚIALE. Urcând pe verticala inițierii, a înnobilării sale, a reînțoarcerii, om-ul re-devine sinteză permanentă și actuală a treptelor existenței, adică OM-ul UNIVERSAL, ieșind din dualitate (simbolic este ieșirea din cerc) în Manifestare. OM-ul UNIVERSAL este cel ce are în el unite micro-COSMOS-ul cu macro-COSMOS-ul. Cine atinge ordinea, își asumă TĂCEREA.

¹ Florentin Loghin, *Dezvoltarea interioară prin Karate-Do*, ediția a II-a revizuită și adăugită, Ed. Sakura, Iași, 2000

² Sursa: <https://www.youtube.com/watch?v=L91Df5edn30>
Constantin Noica - singura filmare cu marele filozof român.

Prin tăcere se intră în CALE. Cine este în CALE este OM UNIVERSAL.”

Revin la liceu. Eram cred în clasa a XI-a, la ora de limba română. Domnul diriginte ne desena pe tablă „Pătrunde-n casă și în gând. Și viața-mi luminează!”. Eu râdeam, din ignoranță, și-i „amuzam” pe colegii din jur. Am fost întrebat, evident că bănuieți de către cine, despre ce era vorba? Și, am primit și răspunsul, la tăcerea mea, nota DOI! Pentru a doua zi, domnul diriginte a promis că va acorda nota ZECE elevului care va recita, INTEGRAL, *Luceafărul*. Ajuns acasă, îmi făceam „calcul”: ce note ar trebui să mai obțin ca să nu rămân corigent? Și... m-am apucat să învăț *Luceafărul*. Și, „cu picioarele în apă rece”, am ajuns la... „În vremea asta Cătălin, Viclean copil de casă”. Târziu în noapte, am considerat că este suficient ca să pot „cerși” o notă, nu mă gândeam nici la zece. A doua zi, la oră, am fost întrebați dacă cineva dorește să recite. O credeam pe AnneMarie Costan în stare, așa că, atunci când am văzut-o că ridică mâna, m-am... retras. Și recită colega noastră TOATE 93 (așa țin eu minte, 93) strofele, obținând bineînțeles premiul. Ce mai puteam face? Eu și Cătălin.

Și vine momentul izbăvitor. Domnul diriginte ne citește *Noapte de Decembrie* și pune o întrebare pentru nota ZECE, dacă emirul și cerșetorul pot avea un același IDEAL. Și nu știu cum m-a „înzestrat” pe moment *Doamne, Doamne* să argumentez, în dialog-opus cu o elevă foarte bună la limba română, Ramona Lungu, că ei

nu pot avea un același ideal. Acum, la vârsta unei presupuse maturități... spirituale, idealul nu poate fi decât UNUL, nici nu-l mai pronunț. Cert este că atunci am primit nota care-mi salva corigența.

Alt reper: mi-l amintesc pe domnul diriginte recitând-ne, „obsesiv repetitiv”, sigur nu greșesc că mai mult de 3 ori, pe tonalități din ce în ce mai aspru și grav accentuate „Voi sunteți urmașii Romei?”, evident Scrisoarea III.

Apoi, în 1990, ni l-a adus pe regretatul Ion Caramitru în aula liceului.

Sinele și *sinea* m-au urmărit TOATĂ viața. Nu știam că erau de la Noica. Și la un moment dat, am „profitat” de internet, și, găsindu-l pe domnul diriginte, el chiar mi-a trimis fragmentul.

Doi Oameni, două călăuze, în *orizont*, *accent* și *presiune*.

Care m-au (pre)fațat vis-a-vis de dumneavoastră!

Știți ce este minunat? Că-mi amintesc cum a început Ion Caramitru: „Dacă privesc cu un singur ochi...” Nici în ziua de azi nu-mi deslușesc contextul și încă nu am stat de vorbă cu domnul diriginte despre el.

Deci vor urma și alte *Metamorfoze*...

Autorul

7 iunie 2013, *Pana*

Structurarea unui ideal cuprinde și o practică³, sau mai mult decât o practică. Practica asociată, „subvenționată” de comandamentele spiritului, este o artă. Când are în vedere depășirea condiționatului, a existenței mundane, înțelegerea morții și asumarea ei încă din această viață, arta este una marțială.

Omul practicant și pana își aparțin. Pana poate fi un simbol al idealului, care este totodată și un mijloc de a-ți depăși condiția și de a zbura în văzduhul inefabil al sufletului.

Între om și ideal se insinuează necesitatea unei practici, pe lângă mitologie, filosofie, teorie, pentru structurarea corpului spiritual.

Acest corp spiritual este și el în armonie cu legile Universului, fiind, într-un fel, extrapolarea, mai bine

³ Poezia unui echilibru sublim - În 1996, o reprezentație cu adevărat excepțională a apărut, în timpul repetițiilor pentru teatrul de dans SANDDORN, așezând una sub alta 13 panicule din frunze de palmier, dar pornind de la/cu o pană. Timp de peste un deceniu, Mădir Eugster Rigolo a prezentat acest număr exclusiv în producțiile proprii ale RIGOLO Swiss Nouveau Cirque. Ulterior, a evoluat într-un spectacol de sine stătător, captivând publicul la numeroase festivaluri de teatru, scene și arene din întreaga lume. Pentru mine, prima vizionare a unei asemenea reprezentații/practici a fost cea cu Miyoko Shida.

Surse: <https://www.rigolo.ch/balance/>
<https://www.youtube.com/watch?v=orBxCJL8N8Y>
(Miyoko Shida Rigolo - an incredible performance)

spus, prelungirea microcosmos-ului uman în Macrocosmos, dar și realizarea acestuia din urmă în profunzimea internă.

Structurarea corpului spiritual se face cu pas cu pas, prin istovitoare hore centripete, și necesită înnobilarea, evertuarea corpului fizic, prin metode ce vizează respirația, posturarea, buna circulație a energiilor, realizarea unei armonii proprii, apoi cu natura, mediul înconjurător (ce include și semenii noștri), a unui echilibru interior...

Cel care așează bețele unul sub altul, pornind de la menținerea imuabilă a penei, arată în exterior ceea ce el a desăvârșit în interior, și nu numai. Fiindcă așezarea, posturarea, respirația, gesturile fine, delicate, controlate și coordonate perfect, însoțite de o forță internă fantastică, atitudinea nestrămutată față de/orientată către pană ca și ideal, toate devenite UNA, demonstrează o armonie universală, transpusă în bețe ca într-o țesătură cosmică, ce susține Viața, face posibilă Viața, exprimarea ei, manifestarea.

Cu fiecare băț pus, adăugat, practicantul realizează, depășește stări ale conștiinței.

În final, unește microcosmos-ul cu Macrocosmos-ul, substituie axei centrale constituite până la acel moment din corpul său, un adaos material din elementele ce oricum sînt deja stăpânite și lasă întreg ansamblul ca o mărturie a realizării lui inițiatice, el, ieșind din lume.

Printr-o singură mișcare, atingerea și depărtarea rapidă a penei, fără a dezechilibra intenționat restul construcției, totul dispare, în două înțelesuri:

- fără ideal, temei, raportarea la Principiu, nu poate exista o construcție valabilă

- totul dispare fiindcă întreaga realizare (OM, artă, Principiu) s-a trans-mutat, dincolo de dincolo.

27 iunie 2013, *Firul Vieții*

La o scară universală, FEMEIA depășește firul VIEȚII, tocmai ca BĂRBATUL să ajungă la obârșiile CREAȚIEI. Bărbatul reiterează, în sens invers, desfășurarea creației, el căutând cu ardoare în viață, VIAȚA - cum să nu caute bărbatul să-și alipească la loc VIAȚA?

Susținătoarea ei, este femeia. Iar femeia își poate reaminti că ea nu dă viață, ci este chiar VIAȚA.

Desigur, OM-ul UNIVERSAL este ANDROGIN, BĂRBAT-FEMEIE reuniți în UNITATE.

A depășește firul VIEȚII presupune a te afla deja în ETERNITATE, spațiu în care are loc CREAȚIA.

Firul VIEȚII străbate toate stările manifestate ale Ființei, firul vieții în ultima din ele, manifestarea grosieră, e doar un fir de ață, care se poate rupe oricând.

Firul VIEȚII te leagă ca o coardă de argint de Ființă, este cordonul ombilical al om-ului micro-cosmos cu OM-ul macro-cosmos.

Firul VIEȚII este analog firului Ariadnei, dacă el ne scoate din labirintul „lumii” (mai degrabă inversă analogia).

7 noiembrie 2013, *Răspuns unei colege*

Sînt multe lucruri minunate în *Simbolismul corpului uman* al lui Annick de Souzenelle și reluate cu alte explicații, lămuriri, în *Femininul Ființei. Pentru a sfîrși cu coasta lui Adam*.

Omenirea încă nu a depășit *Poarta Oamenilor*.

Imaginează-ți o biserică completă, de la Sucevița sau Putna, de exemplu:

Oamenii care se adună în încercarea de a trece de la multiplicitate către unitate (religia unește) renunță la „lume” (Mântuitorul ne spune: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște.”) sînt, pentru început în PRIDVOR. Pridvorul are, la Putna cel puțin, două uși: am putea spune că pe una intri către slujbă/liturgie și pe cealaltă ieși („cu Pace”) revenind în „lume” cu o altă înțelegere, sau, cele două uși sînt aspectele masculin și feminin din fiecare dintre noi, încă ne-reunite, ca om-existență (*exeste* = În afara FIINȚEI).

SAU, cele două uși sînt cele două picioare – încă posibil doar cârje (altfel, mai profund/restrîns, înțelegînd pe omul ce pleacă de la talpă, Rădăcina, Regina, însăși Creația, Fecioara Maria către Regele, Mirele).

Treci de prima ușă, intri în PRONAOS și ascuți Ecteniile și Fericirile. Te rogi și faci cunoștință cu ce presupune renunțarea la „lume” (atenție, a renunța la lume nu înseamnă, în primul rând, că-ți neglijezi corpul fizic, din moment ce și el, sau tocmai el, îți este un dat-dar în această existență. Apostolul Pavel ne previne, folosesc cuvintele mele: de nu vom avea grijă de corpul nostru care este Templul lui Dumnezeu, au cum să coboare El în noi? Mântuitorul spune și el: Dați Cezarului ce este al Cezarului și Lui Dumnezeu ce este al Lui...

Este bineînțeles și o trimitere la curățenia interioară, trupească, sufletească și duhovnicească.

Parcurgi primele 10 vertebre (cinci sacrale și cinci lombare). Sînt cele zece urgii abătute asupra Egiptului ce-l ține pe poporul lui Israel în captivitate. Intenția de a te fi situat deja în Pridvor presupunea că-ți aduni apele, apele inferioare (cele despărțite de Apele superioare).

Ajungî la Camera Mormintelor = șoldurile și sexualitatea, complexul urogenital. Dacă nu reușești să treci mai departe, rămâi în „lume“, devorat de Satan, viețuind cronofag ești consumat de timp, averea prețioasă de care dispunem în existență. Șoldurile pot reprezenta un balast, o acumulare doar materială.

Dacă-ți înțelegi adevărata maternitate, că trebuie să-l naști pe FIUL interior, treci de *Poarta Oamenilor* și pătrunzi în NAOS.

Omenirea despărțită/separată (*diaboleum*=a separa, *symboleum*=a uni cu Semnificatul, Arhetipul) de Dumnezeu, și fiecare dintre noi, bărbat sau femeie, luați ca aspect feminin, sîntem Prostituata, cea care se dăruie falsului soț, Satan. Cea care-și înțelege cu-adevărat menirea, șterge cu părul ei picioarele Mântuitorului, ungînd-l cu mir.

Omul care și-a omorât Tatăl, este om-ul existență. Când îți înțelegi condiția de fiu al Văduvei – Iisus învie pe fiul văduvei din Nain (de Văduvă se poartă întotdeauna grijă, este cea căruia adevăratul SOȚ i-a fost omorât) atunci îți depășești condiția de om-existență. Cea care îți este soră (ca frați întru HRISTOS) îți devine acum SOȚIE.

În Liturghie ai ajuns la etapa: Ușile, ușile, cu înțelepciune să luam aminte...

În NAOS, la nivelul vertebrelor dorsale, douăsprezece, au loc, în fiecare dintre noi, bărbat sau femeie, cununiile interioare, pămînturi cucerite, Ceruri, alt pămînt, alt cer...).

Crescînd FIUL în noi (mărturisind CREZUL), după ce tot noi ne-am făcut în prealabil MAMĂ (din SOȚIE) sîntem acum în MATRICEA de FOC (am depășit, trecînd prin Poarta Oamenilor, hemoragiile externe, menstruațiile), ajungînd către INIMĂ.

Pâinea care s-a dospit în apele de la început, se coace acum în cuptorul de foc al Naosului și devine PÂINEA – TRUP al MÂNTUITORULUI.

Sîntem în proximitatea Porții (Iisus Pantocrator, cheia bolții, piatra din vârful unghiului, ne privește de sus și ne spune că numai prin El ajungem la TATĂL).

Preotul din ALTAR este cel prin care DUH-ul se coboară și SFINȚEȘTE adunarea, uniunea oamenilor în liturghie, fiecare dintre noi fiind într-o reciprocă și continuă laolaltă venire împreună cu DUHUL SFÎNT.

CORUL cântă din ABSIDE asemenea Îngerilor, SOBOR ce coboară și lucrează în noi ce, prin calificare, devenim partea apostolească (Într-una SFÎNTĂ, Sobornicească și Apostolească Biserică...).

Altarul este proiecția Împărăției, a Ierusalimului Ceresc în Biserica-TEMPLU ce noi am devenit fiecare. Este de nevăzut, necuprins, fiind cu-adevărat în interiorul tău doar dacă te desăvârșești.

Între icoanele cu Mântuitorul și Maica Domnului, se „insinuează” un spațiu-treaptă până la Iconostasul ce desparte Naosul de Altar.

Este *Poarta zeilor*, OM-ul depășește planul individual și urcă, la nivelul celor 7 vertebre cervicale, ierarhiile îngerești. Nu ai unde să te mai deplasezi pe orizontală, urcușul este strict pe raza divină care coboară din Pantocrator.

În NAOS, la nivelul INIMII, FRUMUSEȚE dar încă nu ASEMĂNARE, ne oferim, ca MIREASĂ, LUI.

...

Împărtășindu-ne din TRUPUL și SÎNGELE
Mântuitorului, auzim:

„Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel
ceresc; am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei
Treimi închinând-ne, că Aceasta ne-a mântuit pe noi.”

Nu îndrăznesc mai mult, nu sunt nici învederat acum, de
la nivelul încă logicii.

M-a părăsit inspirația în „ambianța” serviciului.

Mai rămân sigur multe lacune ce trebuie umplute cu
trudă.

30 mai 2014, *Așteptării tale dor*

Așteptării tale dor,
Răsuflare – apă vie,
Rouă rugului fior,
Toate-ngenunchează ție.

*

* *

28 iunie 2014, *Pământul invizibil*

Citeam din *Jurnal alchimic* că „omul poate găsi pământul invizibil din el și din afară de el prin determinațiunile calitative spațiale din el și din afară”⁴.

Mi-am amintit de ce mi-ați spus despre *așezarea* om-ului, în „ziua” a șasea, după producerea/condensările succesive, în eoni, a lumilor, din ce în ce mai grosiere, și, mai întâi, *iluminarea* tuturor celor trei regnuri: mineral, prin diamant; vegetal, prin floare; și animal, prin zborul păsării.

Apoi mi-am imaginat următorul scenariu:

⁴ Vasile Lovinescu, *Jurnal alchimic*, Ediția a II-a, Ed. Institutul European, Iași, 1999, p. 20.

într-o realizare inițiativă (Cale, fie aceasta chiar a Asemănării), om-ul pornește prin a-și educa mai întâi corpul fizic (foarte frumos ați scris în DIPKD⁵ că acesta trebuie să devină *trup*). Dezrobot de apele inferioare, el trece din mlaștina=*borboros-ul* afectelor/patimilor/plăcerilor dominante asupra simțurilor înspre un lut, care, încălzit de foc în athanorul interior, devine piatră, și care, prin șlefuiți ce înseamnă tot atâtea trepte de înțelegere (urcușul întinderii), se transformă în *diamant*.

Diamantul reflectă, mai degrabă devenind total transparent lasă să treacă prin fațetele sale, Lumina.

Astfel, om-ul fiind în Adevăr, se deschide, ca o floare (*Sahasrāra*) a Vieții (OM-ul primordial care a depășit stările individuale) și, lăsându-se purtat prin lumile informale de către vulturul-călăuza între tărâmurii și simbol al elevației spirituale (de altfel, este mai bine explicat în sigla Ro-Sakura), ajunge, prin OM-ul Universal, până la Identitate.

Desigur, CHIP-ul este însămânțat de la bun început, în acest pământ invizibil pe care trebuie să-l devenim.

⁵ *Dezvoltarea interioară prin Karate-Do*

29 ianuarie 2015, *Femeia VIAȚA*

Astăzi dimineață, citind din Annick de Souzenelle, *Symbolismul corpului uman*, am aflat ce este/ce presupune Femeia/aspectul feminin:

Bucuria de a Dăruia/A te Dăruia.

Dar CINE se Dăruie?

Însăși VIAȚA se dăruie pe SINE.

Femeia este... chiar VIAȚA.

Scriind acest ultim rând mă refer la Femeia care ar trebui să fie în noi, fiecare, adică în OM-ul care a refăcut în el Unitatea Androginului (Bărbatului și Femeii), OM-ul ce și-a restabilit firea asemeni Mântuitorului („Eu sunt Calea, Adevărul și VIAȚA”).

Cum am ajuns aici?

Mă gândeam la timp și durată. Fiecare clipă a timpului este *grea* (purtătoare de, însămânțată cu, însărcinată etc.) de eternitate. Ca și când durata ar fi o calitate a timpului – ca imagine matematică (sugerată de Sensei), o perpendiculară pe axa crescător liniară a timpului. De fapt, durata ar imprima, catabazic timpului calitatea fiecărei... clipe, dar noi recuperăm această înțelegere într-un sens anabazic.

Știți teoria cu modificarea frecvenței de rezonanță Schumann. Timpul este același, așa cum era și pe vremea comunismului (tovărășiei). Dar calitatea lui s-a schimbat considerabil. Atunci lucrurile se petreceau mai lent, la ralanti, dar exista entuziasmul și, o să vedeți cum, DOR-ul:

de exemplu, erai îndrăgostit și trimiteai o scrisoare. Așteptai cam 5-7 zile considerând că a ajuns, apoi alte 2-3 pentru răspuns, și încă 5-7 zile s-ajungă răspunsul. Ce așteptare! Câte semnificații, câte întrebări și răspunsuri, câte frământări, chiar și lacrimi (nu?), ce zbateri și tot atâtea creșteri interioare!

sau,

așteptai, cu/în DOR, să te reîntâlnești cu o persoana dragă ție.

Astăzi? societatea lui bye-bye, cum spune Noica.

Care scrisoare, ce timp de așteptare? Astăzi trimiți un sms, dacă se poate și „cmf” (Ce mai faci?).

Vrei să te întâlnești cu cineva? Webcam, dragă.

Aiurea...

Constat de ceva timp încoace (...de la moartea tatălui meu) că bărbații mor îndeosebi între 60 și 70 de ani. Ei nu se mai nasc ca OAMENI. Mai există și o incidență a numărului mare de AVC-uri și chiar decese, la adulții între 40 și 50 de ani. Ei nu mai apucă VIAȚA.

Deci, timpul NU mai are aceeași calitate.

Fiecare îmbătrânește în felul lui. Unii, mult mai repede decât alții, dar cronologic, în aceeași perioadă de timp.

Și mă uitam la mama. Anul acesta împlinește 68 de ani. Și mă întrebam ce o face, cu adevărat, să arate bine în continuare (bărbatul mort de 3 ani... – bine, e ușor să spui/răspunzi: are grijă de mine, de nepoate, are cu ce-și umple „timpul”).

Nu, nu asta este.

Ci BUCURIA de a te DĂRUI. Necon condiționat. Și nu unei singure persoane, și nu contează ce este ea: fiu, noră, nepoate etc. Ci să te dăruiești OM-ului, OAMENILOR.

În fiecare zi/moment/clipă. Și astfel clipa se înobilează pentru tine. Devine *grea*.

Să recapitulăm:

Cine face clipa *grea*. Bucuria de a te Dăruie. CINE se dăruie? VIAȚA se Dăruie pe SINE. Cine este VIAȚA? Sora, soția, mama (...și ca trepte de înțelegere): FEMEIA. În CINE este FEMEIA? În OM-ul ANDROGIN.

Astăzi dimineața mergeam spre serviciu și cântam în gând, dintr-odată:

*HRISTOS a Înviat din morți,
Cu moarte pre moarte călcând
Și celor din mormânturi,*

VIAȚĂ dăruindu-le.

CINE este HRISTOS: CALEA, ADEVĂRUL ȘI...
VIAȚA.

CINE s-a Dăruit pe SINE?...

Cine sînt morții care pot fi redeșteptați? Noi.

Apoi gîndeam așa:

Femeii iubite nu-i dăruiești un trandafir rupt.

O iei cu tine și te duci undeva și admiri unul, poți admira orice floare, prin extensie, am luat trandafirul ca model fiindcă el reprezintă unitatea (mizericordia, frumusețea, aspectul masculin și rigoarea, spinii, aspectul feminin).

De exemplu, te poți duce cu femeia iubită în Grădina Botanică (ah!, voi, privilegiaților, cei din Iași). Și vezi acolo o mie de trandafiri.

Dintre toți, doar unul este al tău și femeii iubite. Și într-un singur moment, o singură dată!

PS: credeți-mă că e greu să transmiți o stare și iertați(-mi) orice alterare a ei, stării.

10 februarie 2015, *Este posibil?*

Este posibil să simți dragostea, la un moment dat, de la mijloc în sus?!

Cum ai putea, (de) altfel, să te califici mai departe în văzduhul sufletului și în câmpul iubirii?

Și totuși trupul este acolo, prezent, dar noi nu ne identificăm numai cu el, trupul, noi sîntem un întreg: trup, suflet și spirit.

Dar trupul ne „facilitează” întâlnirea fizică.

Însă emoția autentică e cu mult mai mult.

Despre iubire...și mai mult.

E interesant dacă, cu-adevărat s-ar întâmpla așa:

Un preludiu, urmat de o atingere, să-i spunem concretă, sau directă (atenție! preludiul și atingerea sînt a doua fază a respirației, adică mai întâi este aspirația...comună, apoi inspirația=întîlnirea), sînt evertuate ca stări înspre o emoție autentică. Emoția urcă în inefabil și se condensează prin atingerea de CER și cade sub formă de rouă, lacrimi ce ostioiesc setea-DOR de unitate a sufletelor. Și la nivelul corpului fizic se „materializează” orgasmul. Dar el cuprinde întreaga ființă, nu mai este trăit doar ca senzație/pasiune la nivel de simțuri ale corpului.

Ce ar uni, ca un fir, toate stările ființei?

Desigur, suflul, în cazul nostru, răsuflarea (răsuflarea e mai mult decât respirul, și mai mult decât respirația) e ca o respirație în comun, a amândurora.

Dacă respiri doar jos, uiți de partea de sus, dacă respiri doar sus (să-i spunem, cu îndrăzneală, în inefabil) uiți de partea de jos.

Deci SUFLUL trebuie să fie OMOGEN.

Într-un fel, da, este o asemănare cu Tai Chi Chuan-ul.

Și acolo, OM-ul trebuie să facă legătura între CER și PĂMÎNT, dar și concret, între partea de sus (capul, palmele) și tălpile picioarelor.

Sincronizarea între partea de jos și partea de jos este unul din principii.

Un alt principiu este potrivirea interiorului cu exteriorul.

În dragoste, potrivirea ta cu Celălalt, într-o împreună laolaltă venire.

Acum, o altă viziune:

Până la umeri este cununia cu celălalt, de la umeri la umeri cununia cu sine, de la gât, prin cap, cununia cu universalului (o schemă simplă).

Recapitulând:

Când cu adevărat se întâmplă, rezultă o unire complexă.

Cei doi în unul, apoi fiecare devenit unul cu/în el însuși, apoi același-ul.

Atunci, când spui *același, aceeași*, nu mai contează care dintre cei doi o spune, fiindcă ei au devenit „între timp”, unul.

*
* *

9 aprilie 2015, *Paște*

În general, când ne urăm Sărbători luminate sau să primim lumina învierii de Paște, nu zăbovim asupra deja „înțelesului” luminii care ar însemna mai aproape de noi, o împlinire, bucurie, comuniune/armonie etc., revărsându-se mai degrabă, palpabil, în ontic decât în ontologic.

Și totuși Lumina nu poate fi percepută cu simțurile noastre obișnuite și nici nu este una inteligibilă rațiunii discursive, dar nici nu poate fi reținută într-o emoție psihică.

Prin urmare, să ne pregătim încă din această existență înspre a fi transparenți Luminii, de ce nu iluminați (urmând treptele vedere/înțelegere-înțelepciune-cunoaștere) aflând că învierea lui Lazăr, cu atât mai mult apariția Mântuitorului în Corpul de Lumină (Slavă), moartea pentru această „lume” și Învierea Lui se constituie ca repere în respectarea modelului: Calea, Adevărul și Viața.

Pare vizibil că ceea ce ne este la îndemână și ar depinde chiar de noi este cunoașterea. Iar pentru a realiza acest lucru avem o singură avere la îndemână: timpul.

De aceea vă doresc și îmi doresc totodată să treacă cât mai puțin până la a ne redobândi condiția de om veritabil, adică, un om re-născut, care a murit pentru această „lume” și a înviat într-o alta.

Sărbători Împlinite!

Cu drag,

3 iunie 2015, *Trepte*

„Mai adevărată decât Ființarea mea și Ființarea Duhului Sfânt, este Ființa noastră comună, este Locul, este Templul, este Sălașul, este Originea, unde, în succesiune și simultaneitate se înfăptuiesc: Solidaritatea noastră, Unitatea noastră, Intimitatea noastră și Identitatea noastră.” (Florentin Loghin)

Aproape de fiecare dată gândesc aceste trepte de înțelegere ca și adunarea, pătrunderea, înaintarea și așezarea/ascultarea... într-o biserică.

La început există o solidaritate. Cum spune Sensei, ea poate fi în fața unui pericol iminent, în fața unei primejdii, urmare unui dezastru, unei calamități etc. Ea poate fi o solidaritate de câteva persoane, grup, etnie, sau neam, dacă, de exemplu, tot cum spune Sensei, s-ar avea în vedere o Voință națională dătătoare/purtătoare de sens neamului românesc.

Dar solidaritatea poate fi și o prefațare a coapartenenței, adică a coeziunii dinspre direcția apartenenței la un același ideal (fie ea structurată chiar și pe identitatea de neam, limbă, cultură, popor, țară... Despre ideal, acesta ar putea fi ca toți să devenim mădularele „trupului” lui Hristos, adică să fim „părțile” - în ghilimele fiindcă s-ar întâmpla dincolo de individual-formă, unui trup universal, sau Biserică Universală, însăși Creația resorbită în „Cel prin care toate s-au făcut.”).

Deci solidaritatea nu trebuie dictată de nevoile trecerii unei încercări ci ar trebui să însemne cu mult mai mult.

Până acum se întâmplă adunarea. Idealul nu este lămurit de la început. Dar este ales... Locul, sau poate chiar Locul atrage (în acest sens, și locul în care te-ai născut are importanță).

Ca aplicație într-un CUPLU: la început, cei doi soți nu realizează, încă, un CUPLU autentic. Fiindcă, cununia are loc mai devreme, când nu există maturitatea înțelegerii. Tot Sensei ne spunea că luna de miere este intervalul în care mirii trebuie să-și precizeze un același ideal, sau nu. Este o perioadă de încercare, de probă, dar care în mai toate cazurile este „obnubilată” de un entuziasm se înțelege în ce direcție – entuziasm care, de altfel, se va eroda pe parcurs, când idealul întârzie să fie structurat sau chiar nici nu mai apare punerea problemei lui, confundând-se sau diluând-se cu îndatoririle de soț/soție, părinte, bunic, asigurarea subzistenței familiei, atașamente etc.

Nu lucrurile ca îndatoriri/responsabilități unesc/formează (în sensul formatează) soții într-un CUPLU autentic... ci trebuie realizat CUPLUL mai întâi (printr-un ideal comun și când spun aici ideal nu mă refer la a face copii) și mai apoi toate se adună și se întâmplă/gravitează în jurul CUPLUI. Desigur, acest lucru neînfăptuindu-se de la început, copiii ar putea fi mai apoi un liant care cimentează căsnicia, dar cum? - doar dacă această

căsnicie se îndreaptă către... un CUPLU în care cei doi părinți calificați își cresc și educă pruncii-rod în armonie, bunătate, pace, înțelegere.

Ai văzut că, prin taina cununiei, două corpuri devin un TRUP. Numai așa ar putea realiza/reface cei doi, fiecare, OM-ul ANDROGIN. Iar OM-ul ANDROGIN este o etapă înspre OM-ul UNIVERSAL.

Cei doi soți intră, se adună după nuntă în locul numit casă (care se dorește a fi de piatră, biserica la o scară mai „redușă”) . Dar nu este suficient. Ei sunt, fără un ideal precizat, lămurit, solidari. Este o solidaritate plină de entuziasm ce-i drept.

Vis-a-vis de practicarea unei discipline din Arta marțială Locul este acel spațiu referențial precizat de Sensei în *DIPKD*, este camera, sala de antrenament, terenul, pădurea, muntele, apa, alese pentru a-ți desfășura antrenamentul și în care, într-o adunare, se pot întâlni mai mulți colegi practicanți.

Locul devine sacru prin con-sacrare. Nu om-ul existență sfințește Locul, ci Locul își reclamă/dezvăluie sfințenia pe măsura sincerității angajării, calificării aspirantului.

Până aici, adunarea către/la biserică. Deși mulți participă la multe slujbe, nu se depășește această treaptă. Oamenii încă nu au pătruns cu-adevărat în biserică, entuziasmul ca încărcătură a soților se erodează pe parcurs, practicantul nu evoluează fără un orizont spiritual dincolo de forma unui exercițiu/gimnastică corporală.

Într-un fel, am sugerat și tri-unitatea spirit-suflet-corp (ce trebuie să devină trup spiritualizat sau înduhovnicit). Sau, am avut în vedere spirit-Cunoașterea, fie ea în câmpul numit IUBIRE, suflet-dragostea, încă nu Iubire, emoție autentică, zbor în văz-duh-ul subtil și corp-orice practică, dar obligatoriu practică, muncă fizică, care, atent orientată, susținută și supravegheată – în sensul unei inițieri (de către preot, maestru) ne-ar da șansa evertuării condiției de om-existență.

Ei... dar dacă apare UNITATEA?

Într-un TRUP aspectele masculin și feminin sînt reunite. Toate antagonismele din dualitatea manifestării se transformă în contradicții (ca agenți ai manifestării, din perspectiva unui pol esențial și-al unuia substanțial, spirit și materie) și acestea în complementarități.

Oamenii pătrund cu-adevărat în biserică, într-un act de CREDINȚĂ, mărturisind CREZUL.

(Nu degeaba se spune „Cei chemați ieșiți”... , mulți sînt încă doar chemați, inițierea nu este exoterică, ci ezoterică).

CREDINȚA apare/intervine mult mai târziu decât se crede (consideră). Da, abia de aici poți spune „Crede și nu cerceta”. Dar câte încercări, șlefuirii, hore centripete, practică, educație, cultură, urcușul întinderii ca trepte de înțelegere, cu tot corolarul lor de lacrimi, bucurii, tristeți, toate con-jugate până la... CREDINȚĂ.

Când te rogi, se roagă fiecare părticică din tine; fiecare gest, conștient efectuat și în cunoștință de cauză, este o „materializare”, afirmare, repetare, sacralizare a credinței tale.

Urmând parcursul într-un CUPLU autentic, cei doi realizează condiția OM-ului ANDROGIN, în sens creștin mântuirea.

Practica pe acest interval devine din gimnastică un mijloc cu-adevărat de evertuare, concretizată pe schemă, ritm, gest, respirație, timp de execuție, toate cuprinse într-o diastolă și sistolă vis-a-vis de punctul de aplicație-centralitatea ființei, revenirea, asemeni fiului rătăcitor, presupunând de fiecare dată un urcuș infinitesimal (personal, mai am mult de lucru, mult...).

Când ai revenit cu-adevărat în CENTRU, refăcând UNITATEA, ești în... proximitatea Porții. Ești în altar, Iisus te privește și te absoarbe din turla Pantocratorului.

Ești în INTIMITATEA LUI.

Dar, toate până acum (SOLIDARITATEA, UNITATEA, INTIMITATEA) ca demers dinspre om-ul existență înspre OM-ul AUTENTIC, OM-ul PRIMORDIAL s-au făcut într-o împreună laolaltă venire cu DUH-ul Sfânt.

El este Orizontul în care de la început te-ai așezat și în care te reașezi tot timpul și în care, fiind întru, îi muți statornic hotarele, și Ființă întru care ești, ești pe măsura tăriei tale de înființare.

Intimitatea este o apropiere reală. Individualul este depășit, urcușul în informal este dincolo de spațiu-timp înțelese ca și condiții ale existenței corporale umane. Devii unul din mădularele „trupului” lui Hristos, experiezi CALEA ASEMĂNĂRII. Ești ILUMINAT de LUMINA ADEVĂRULUI. Biserica este Creația întregă, din care tu faci parte „mai întâi” în eternitate, apoi în timp.

Îți înțelegi VIAȚA, DUH-ul care te-a însoțit tot timpul (când respirăm, respirăm Duh-ul, fără de care...)

Îți asumi VIAȚA, DUH fiind.

CALEA ASEMĂNĂRII se desfășoară în SIMULTANEA. Elohim, OM-ul UNIVERSAL îl aspiră pe ADAM reintegrat în CALE.

Toți mădulare, sîntem reîntregiți și resorbiți ca și Biserică Universală, CREAȚIE, Mireasa lui Hristos, prin El (piatra din vârful unghiului, Ușa, Poarta „Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine”) în IDENTITATE.

DUH-ul purces, FIUL născut și TATĂL nenăscut sînt UNUL, în veșnicie, eternitate și timp (acum și pururea și în vecii vecilor).

1 ianuarie 2018, *Prima oară*

Când norii se sărută
Ploaia suspină
Cerul iubește Pământul
Totul într-o Tăcere divină.

*

* *

8 aprilie 2018, *Hristos A Înviat*

Hristos A Înviat!

„Iubirea în existența noastră are două așezări.

Una este uranică.

Una este aditivă.

Cea uranică are ca simbol al realizării Ei, ROUA.

Cea aditivă are ca simbol al realizării ei, nisipul, praful,
colbul.” (Florentin Loghin)

Acum,

CREDINȚA este... ROUA DUHULUI!

Această metaforă (relevată într-o comunicare-comuniune-cuminecare) v-o împărtășesc cu DRAG în aceste momente strălucite de Viață.

Anania traduce Biblia așa: „Viața era într’Însul, și viața era lumina oamenilor.

Și lumina întru întuneric luminează și întunericul nu a cuprins-o.”⁶

DUH-ul este Viața. Roua unește Cerul cu Pământul.

Când CREDINȚA (continuă și reciprocă laolaltă venire) devine chiar act trăit, VIAȚA ne luminează întunericul.

În fapt, prin lumânare – ca simbol, aprinsă de la lumânare se transmite mai mult decât lumina. E chiar Viața veșnică.

⁶ *Sfânta Evanghelie după Ioan, 1:2 - Biblia sau Sfânta Scriptură*, versiune diortosită după Septuaginta, redactată, adnotată și tipărită de Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscop al Vadului, Feleacului și Clujului, Mitropolit al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, Ed. Renașterea, Cluj-Napoca, 2009, p. 1556

30 august 2018, *Planșa Brâncuși*

Existența noastră presupune trepte de înțelegere și, desigur, rafinarea ei, a înțelegerii.

Întreg ansamblul de la Tg. Jiu este considerat a fi un omagiu adus eroilor.

Înainte de perfecta coliniaritate între etapele propuse de Brâncuși, este Jiul, fluviul devenirii.

Când te extragi din el și devii... observator, te așezi, în liniște, la masa tăcerii.

Este retragerea din „lume” înspre o altă Lume.

În termeni creștini, te aduni la biserică, poate fi și cea interioară, mai întâi locul.

Urmează aleea scaunelor, sînt câte 5 x 3 așezate de fiecare parte, ținînd cont de alcătuirea noastră trinitară, de simțuri (mai degrabă retragerea/evertuarea/înnobilarea lor), sau cele 10 porunci, fiecare pe nivelul ei de asumare, întîlnite și în alte tradiții etc.

Când realizezi unitatea în interior, armonia, treci prin Poarta Sărutului (v. androgenul). Presupune alipirea coastei, a Vieții.

Biserica vizibilă care urmează este sălașul nostru interior, intimitatea (naosul construcției de la început precizată). În matematică o coliniaritate este determinată de 3 puncte, Brâncuși și-a așezat opera incluzînd și o biserică.

Aflat sub Pantocrator, cheia din boltă, piatra din vârful unghiului, este trecerea dincolo de individual/mântuire.

Coloana fără sfârșit (în lume/lumi/multiple stări ale ființei nu există infinit, doar indefinit spune Guenon) simbolizează pe lângă multiplele stări ale Ființei, realizarea instantanee a identității, revenirea în Origine (În *Samsara*⁷, călugărul zen întoarce piatra și își află răspunsul:

Cum faci ca o picătură de apă să nu se evapore?

(Arunc-o în Ocean.)

Este un rezumat succint al unei planșe cosmogonice care lucrează tot timpul.

⁷ *Samsara*, film apărut în 2011,
<https://www.imdb.com/title/tt0770802/> (31 oct. 2024)

30 decembrie 2018, *Colindă de inimă*

Nichita Stănescu, *Colindă de inimă*⁸

Voi colinda cu inima mea
mergând prin zăpadă,
mâna mea în cinci colțuri ca o stea
începe cuvinte să vadă.

Brațul meu, o coadă de cometă;
umărul și pieptul meu – cer.
Căldura lor secretă
lucește albastru de ger.

Să fiți liniștiți, să aveți parte de liniște albă
sub cetina verde împodobită.
Ochii mei, doua vergele-ntr-o salbă,
împodobesc oră, clipită.

Ave vouă, bărbaților, femeilor,
inima mea vă salută,
ninge deasupra secundelor, orelor,
cu zăpadă argintie și mută.

⁸ Din volumul Nichita Stănescu, *Opera Magna*, vol. II, Editura Semne, 2005

Ding-dang, numai inima, ding-dang numai ea
bate la mesele voastre,
în noaptea aceasta e-o singură stea
și-o nenumărare de ceruri albastre.

Nichita Stănescu descrie în versuri Omul Universal.

Inima este oglinda Conștiinței Universale. Până nu te reîntorci în Centrul stării ființei tale, nu poți accede pe verticală. Oglinda este Vie (mă refer aici la Viața cu V mare, nu viața biologică). Ea reflectă, simplu spus, de exemplu, HAR-ul divin. De fapt cum oglinda nu înmagazinează, nu reține, ce vine dinspre Spirit, Sinele veritabil, poate fi refractat, prin intermediul Inimii, în prelungirea spiritului către sufletul nostru și abia prin el, unei simțiri să-i spunem... Emoție autentică, către grosier, sub forma cea mai rafinată, a unei lacrimi.

Coborârea minții în inimă nu am găsit-o încă explicată (încă nu am citit suficient desigur).

Nu este vorba de rațiunea discursivă, memorie, imaginație. Acea oglindă este la limita trecerii din/dinspre Universal către individual, sau de la stările individuale la supra-individual (informal).

Intelectul (intuitiv) luminează, ca o rază, Oglinda Conștiinței. „Abia” de-aici Viază.

În termeni creștini, Cuvântul are Într-însuL Viața și Viața devine Lumina oamenilor.

Întoarcerea către Inimă, este întoarcerea către Orient.

Dacă ne așezăm pe spate, cu fața în sus adică și cu mâinile întinse, sîntem o biserică.

Inima este în fața altarului, dar e infinitezimală deasupra orizontalității, și chiar sub Pantocrator. Altarul nu face parte din construcția pe orizontală, cel mai probabil și de asta este despărțit de iconostas (corul îngerilor și... altele). Este proiecția Ierusalimului Ceresc.

Inima este la intersecția pantei line descendente (de la intrarea în biserică înspre naos, la Sf. Ioan în Suceava e de-a dreptul vizibilă, mai sînt și alte biserici la fel, acum nu-mi trece prin cap alta) cu verticala Pantocratorului.

Printr-o absidă se întîmplă Nașterea, prin cealaltă Învierea. Așa mi-ar plăcea să cred. Dar ele, iarăși, nu sînt pe orizontală.

Despre Omul Universal ar fi o altă discuție.

Dar am vrut să vă spun că Inima lui Nichita e din alt registru.

Cu drag,

PS: minunile Mântuitorului încep cu prefacerea apei în vin, iar vinul devine Sângele euharistic.

Întâi nunta cu Mirele, apoi Cina cu El.

Iertați-mi emoția, dacă nu o scriam și împărtășeam, trecea ne-fixată.

9 mai 2019, *Contemplarea minții*

O primă condiție de a te îndrepta către... devenirea unui om autentic... este a FI OBSERVATOR.

Citeam dimineață din Bodhidharma⁹, ce înseamnă a contempla mintea?

Privești, zărești, veghezi, observi, supra-veghezi.

A privi, ideal fără vreo intenție... să nu te atașezi de o formă.

Zărești... o posibilă articulare sau conturare îți devine transparentă înțelegerii tale.

Veghezi... ești atent, lucid, conștient în permanență... există un termen în creștinism... trezvia minții.

Observi... fără discriminare, fără alegere, nu „judeci”... ești un fin observator.

Supra-veghezi... aha, deja mintea ta este dincolo de forme, în natura ei esențială, proprie.

Și dimineață... dintr-odată, citind, îmi amintesc de:

„Priveam¹⁰ fără de țintă-n sus (*fără obiectivare, fără intenție*)

Într-o sălbatică splendoare (*antinomiile dispar, contradicțiile se transformă în complementaritate*)

⁹ Bodhidharma, *Marea trezire*, Ed. Herald, București, 2018

¹⁰ George Coșbuc, *Vara*

Vedeam Ceahlău la apus (*poate un icon-ideal, care nu este din „lume”, ce se va lămuri pe măsura rafinării înțelegerii*)

Departa-n zări albastre dus (*în lumile in-formale, fără formă, ceruri inefabile*)

Un uriaș cu fruntea-n Soare[...] (*în „identitate” cu Soarele spiritual*) ”

O practică (aflată de la Sensei):

1. FII OBSERVATOR

2. Ai grijă de respirație (este știut... că respirația are 5 etape: aspirația, inspirația, reținerea-apneea, digestia-asimilarea, expirația-eliminarea)

Mai întâi aspiri (ce?...un ideal, poate chiar DUH-ul, nu? Te hrănești cu mai puțină mâncare, o carte bună la o cafea bună, într-un aer proaspăt, dacă mai ești și la munte... deja e un mic dejun)

3. Fii atent la posturare (posturarea nu înseamnă numai a avea o ținută dreaptă, cu bărbia ușor retrasă... înseamnă atitudinea noastră cu noi înșine, cu cei din jur, cu natura...)
4. Respectă percepțiile: NU emite răutate, NU reține răutate, Minte imaterială și fără formă (Sf. Apostol Pavel)

5. Recită în permanență planșa (fiecare și-o va lămuri pe a lui, toate – lectura, filmele, întâlnirile, dialogurile etc. se vor aduna într-un mod trebuincios, judicios, selectiv...)
6. Ea va deveni modul în care te vei construi (vei deveni) tu ca OM AUTENTIC

Și iarăși revin:

„Priveam fără de țintă-n sus -
Într-o sălbatică splendoare
Vedeam Ceahlăul la apus,
Departe-n zări albastre dus,
Un uriaș cu fruntea-n soare[...]”

La munte, pe Ceahlău chiar – că tot ne este COMUN, înveți concentrarea (ai grijă de fiecare dată unde și cum pui piciorul, cum îți dozezi eforul, respirația etc.), meditația (urcând, gândurile=spini, măcăcini nu se mai hrănesc, atmosfera devenind mai rarefiată) și contemplarea (când ajungi în vârful... continui să urci... dincolo).

15 decembrie 2019, *Trec corăbii asfințite*

Trec corăbii asfințite
Și de dor nemărginite
Pe o mare-ntins' amară
Sufletului o povară.

Valuri spală punțile
Netezindu-mi frunțile
Anotimpurilor goale
Veșniciei rotocoale.

Întunericului pleoape
Luna se-așează-n ape
Dîre înspre o comoară
Tăinuită-n stea polară.

Vise și cu patimi
Ostoite lacrimi
Se întorc acasă
Către-a mea mireasă.

Trec corăbii asfințite
Și de cer însuflețite.
Marea plânge în amar,
Bucuria cade-n har.

*

* *

30 decembrie 2019, *Ninge*

Ninge peste amintiri,
Lacrimi fulgi îngheață lin,
Focul inimii suspin,
Cerne în văzduh simțiri.

*

* *

7 februarie 2020, *Valul tăcerii*

Valul tăcerii macină gândurile
Cerule se scurge prin gâtul clepsidrei
Soarele nopții topește zărilor
Noi orizonturi îngrașă pământul zilei.

*
* *

4 martie 2021, *Coloana fără sfârșit*

Coloana fără sfârșit...

Noduri și ventre.

Trepte în rafinarea înțelegerii, hore centripete, zenituri și nadiruri.

Îmi imaginez Universul în sânul lui Dumnezeu o buclă „imensă”, mai degrabă „infinită” pe cea mai „înaltă” treaptă, UNA (a tot cuprinzătoare Treime).

Și alte bucle mai „mici” (Iisus, Apostolii, Eroii neamului - dar după cum spune Berdiaev în a doua jumătate a afirmației sale... eroii tragici merg spre moarte, creștinul spre Înviere),... nu ca o ceapă și cojile ei, ci ca un Înșiră-te, mărgărite spre... CER

Mărgelele sau modulele trunchi de piramidă,... se largesc și se retrag asemeni Parabolei Fiului Risipitor (Rătăcitor cum spune S. fiindcă nu poți risipi ceva ce nu ai de la sine, Iubirea) pe orizonturi din multiple stări ale Ființei.

Apoi, mai „aproape”, mai... în „interior” cei dragi nouă – dragi în sensul că-i putem atinge, îmbrățișa, săruta concret.

La început ești în trunchiul de piramidă care se lărgeste spre ventre, să nu se supere matematica pe mine că pornind de la o structură piramidală ești constrâns de ventre, în orizontul depărtării de casă.

Apoi ești atras de cineva... de sus. Ca de un CUPLU autentic sau măcar idealul lui.

Ca și când certitudinea nu-ți vine de la o singură persoană, ci vezi doi care-ți arată că este chiar posibil să devii... androgin.

O să rîdeți... dar când am avut imaginea, m-am gândit și la Caritas, bineînțeles exact pe dosul lui.

Doi te atrag, aparent trunchiul s-ar lărgi, ca un ciorchine de strugure la care s-ar adăuga și alți struguri, dar nu, minune, pe măsură ce cei doi devin unul într-un cuplu, numărul nostru ca OAMENI se restrânge, se retopesc în punctul de trecere către noua mărgea.

Într-un fel mă gândeam și sînt sigur de acest lucru:

Cei care te iubesc și spre care tu, dar TU și cu adevărat, ai pășit într-o laolaltă venire te vor atrage și peste vămile „văzduhului sufletului”.

Și la un moment dat, o lipsă în exprimarea mea acum, fiindcă s-ar întâmpla unde nu există spațiu-timp, tot vei fi atras înspre a te topi în unitate, intimitate... identitate.

Și firul călăuzitor care susține coloana care sîntem e DUH-ul, VIAȚA.

*
* *

16 martie 2021, *Din nou*

Cât clipești singurătatea,
se cutremură în dor,
viu cu lacrimi și cu patimi,
urcă către cer amor.

*
* *

20 aprilie 2021, *Zborul*

nori din lacrimi
rouă cerească
stele în zori
frescă măiastră

30 aprilie 2021, *Lumânare aprinsă*

Lumânare aprinsă
În văzduh răcoare
Soare-iar-apune
Luna-iar-răsare
Munte și cu mare
Dragoste neatinsă.
Două vârfuli oameni
Se topesc în zare
Doamne, Doamne-apare
Ca o lumânare.

*

* *

7 mai 2021, *O lacrimă iubire*

O lacrimă iubire
Topește depărtarea
Dar când inspir amorul
Tăcută-mi este zarea

Emoția e... sacră
La fel și spovedirea
De ești divina clipă
Închin mărturisirea.

*
* *

7 mai 2021, *Bunica*

Pe o prispă neagră
Veacului ler
Plânge și se roagă
Bunica din CER.

Un sărut cuprinde
Poarta veșniciei
Icoană merinde
A copilăriei.

Neamuri vor petrece
A durerii lume
Pe cât viața trece
Ard al meu cărbune.

Vie, chiar se naște
Bucuria Clipei
El de vechi ne Paște
Turma-împărăției.

*

* *

18 iunie 2021, *Atâta timp*

Atâta timp încapă într-o clipă
Și clipa se topește în sărut
Purtat de dor pe o aripă
Ce-i ruptă de-un amor tăcut.

20 iunie 2021, *Poetul, profetul și preotul*

Poetul, profetul și preotul au o coloană comună, o putință NOetică, noimă călăuză de sens viu.

Poetul este lucrător la...Vie. Însă el nu alege și nu culege. El nu-și caută cuvintele, se face doar pâlnie prin care „beția” cunoașterii ne amortăște rațiunea discursivă. Cu o sensibilitate „acută” ne ridică în metaforă, o ancoră dinspre văzduhul sufletului. Cu o condiție pentru el: să-și lucreze această sensibilitate, ca un dar-talant ce i s-a dat.

Poetul te aMUZĂ, te încântă înspre mirare, de exemplu înspre mirarea că ești, sau că poți fi chiar tu.

Profetul este ales și are darul limbii unei înțelegeri UNICE, sau înspre UNITATE. Un fals profet te duce la dezbinare.

Profetul este ca o MUZĂ, este transmițător dinspre și înspre SENS dătător de VIAȚĂ. El este, nu mai puțin, și un trăitor.

Un poet ne-ar putea transpune o inspirație profetică, într-o dezlinitare a sa spre cerul aspirațiilor sublime ultime. Poetul ne pregătește, ne deschide porii...sufletului.

Profeții se pot exprima lesne în versuri, poetul este „doar” versul.

Poetul îi este dat un dar, profetului harul.

Preotul l-aș vedea ca un mijlocitor între Dumnezeu și Om.

El săvârșește Taina Înălțării în templu-muZEU (muzeul nu este un depozitar, o colecție statică de istorie și civilizație, cum iconostasul nu este o galerie de icoane. Muzeul trebuie să fie VIU. A amuza, muză și muzeu nu este un joc de cuvinte, mai lesne ne-am însușit un sens peiorativ), BISERICA loc electiv al pogorîrii DUH-ului lui Dumnezeu, în care noi pătrundem rafinând-ne înțelegerea dinspre mirare și uitare înspre uimire de sine.

Pentru aceasta trebuie să fim deja pregătiți și deschiși, adică liberi.

Îmi vine să spun: când elevul este pregătit DUHovnicul apare.

17 iulie 2021, *Și tot aștept*

Și tot aștept... tăcut fiind
Sărutul „nemuririi nimb”
Un țel nețârmurit de aștri
Ce spintecă-n văzduh amorul
Cu tremur în pământ e dorul.

Tot așteptând și respirând
Se-nalță „pasăre măiastră”
În mare, zare, dulce-albastră
Și lin se întoarce iar un gând
Mărturisindu-mă acasă.

Și respirând și tot... tăcând
„Spre locuințele lacustre”
Coboară Cerul pe Pământ
Mă miluiește-n zbor de gând
Unirea lacrimilor noastre.

6 septembrie 2021, *Toamna se culege fructul cunoașterii*

Toamna se culege fructul cunoașterii. Complementar interior, rodul înțelegerii se lasă să cadă în adâncul rece/meditativ al iernii, ca, mai apoi, să renască/crească într-o rafinare eliptică (cu un pas infinitezimal de elice, trăire/simțire) primăvara. Vara, alimentând/cultivând focul... vederii, rostul se resoarbe/sustrage timpului, în al cincilea anotimp, vara târzie, dischetă universală în care ne înscriem un parcurs... fără formă, tocmai mi-a venit o metaforă: un anotimp al zeilor. Toamna are, din nou, forme concrete: pastel de simțuri în chintesența nostalgiei.

16 septembrie 2021, *EVA*

Răstignit în spațiul-timp,
Sufletul primește focul.
Năzuind spre un Olimp
Dorul i se face... locul.

Țărm nemărginit de aștri,
Marea zare îl cuprinde.
Soarele cu ochi albaștri
Palma caldă i-o întinde.

Ori fantasmă, ori o zână
De te prind în zbor aieveja
Ori un înger, ori o lună,
Tu în clipă ești minunea.

Liber ești doar vis sau... patimi,
Ostoria vre-unei inimi,
De ți-e dăinuit ca lacrimi
Doar o sete stinsă-n psalmi.

Orizontul mic se face
Vremea a-ngețat în foc
Lumea pare că va trece
Fără timp și fără loc.

Și-n nimicul gând aleasă
Cum din corp el face trup
Și tămâie și mireasă
Unic și tăcut sărut!

14 octombrie 2021, *Gândul*

De neînvinș, de necuprins,
Zadarnic gol ce umple totul.
Tot mai tăcut, tot mai aprins,
Din spațiul-timp își află locul.

Și mări uranice de-amor,
Între un zbor și o aripă,
Un nesfârșit și tainic dor,
Clepsidra ce se face clipă.

Și când apusul a-nviat,
Din bruma arșiței dogoare,
Și răsăritul a-nghețat,
Atunci e gândul ce nu doare.

15 octombrie 2021, *Duh*

Plouă cu înger,
Se evaporă suflete,
Ele vor doar atingeri,
Ei chipuri cu zâmbete.

Cerul cu astrele,
Marea cu lacrimile,
Munții sînt treptele,
Eonii popasurile.

În toate e Duhul,
Și ele într-Însul,
Și cald e respirul,
Și rece e plînsul.

15 octombrie 2021, *Vinul toamnei*

Toamna stă pe frunze,
Teatru de poveste,
Un fior pe buze,
E singura zestre.

Inima pustie,
De arșița verii,
Se adapă vie,
Din rugina serii.

Și de ce cad visele?
Ca s-alunge păsările?
Au rămas doar muzele,
Vinul și cu zărilor.

15 octombrie 2021, *Pădurea*

Descuț, prin colbul ca de aur,
Pășesc pe uliț' amintirii,
Purtat în zbor ca de un nour,
Mă-ndrept spre inima pădurii.

Și flori și zâne și cu păsări,
Se-nghesuie să-ncapă toate,
Miresme, frunze și cu ramuri
Devin copilului confrate.

Și cresc odată cu pădurea,
Ea mai încet, eu abitir
De vină este amintirea,
Și eu că merg spre cimitir.

De ne vom naște-n altă viață,
Prinosul jurământului
Să-mi fie viitoare soață,
Iar eu copacul Raiului.

21 octombrie 2021, *Toamna*

Podoabe ruginii
În flori de nostalgii,
Așternut pământului
E frunza copacului.

Brume argintii,
În dimineți târzii,
Tremurul vântului
E șoapta frigului.

Asfințituri vii,
În livezi scolii,
Taina cuvântului
E poemul vinului.

Păsări stele mii
În nopțile pustii,
Urma călătorului
E tristețea zborului.

28 octombrie 2021, *Emoție originară*

Veacuri ce se desfășoară spații,
Veșnice, eterne, timpuri
Trinitate și trei grații,
Iele, zâne și mormânturi.

Conștiințe și vii graiuri,
Gânduri nobile răzlețe
Au purces din ceruri-raiuri
În pământ nume semețe.

Vii semințe-ntruchipate
În iubirea duh smerită
Au venit pe lume apă
Botezate în clipită.

Mintea care de pe urmă
Adevăr ce-nvie zboară
Dor de țarm e o fărâmă
De pustie chip amară.

Iată steaua care-n margini
De lumi vrute și nespuse,
Miruiește psalmi în pagini
Inimii aieva puse.

Foc de lacrimi ce-nfioară
Iadul patimilor muguri
Euharistie ceară
Ce topește meri de struguri.

Omul pasăre măiastră
Altar viul gândului
Icoană de ler albastră
În cer și pământului.

25 decembrie 2021, *despre Colind*

Iarna Amintirilor din Copilărie! Nostalgia se face floare de gheață pe fereastra minții și bucuria o topește în inimă prin emoția colindului.

*
* *

8 martie 2022, *Aici și acum*

Ninge din soare
Lacrimi în eter
Îngeri bat clopote
Nimicului ropote
E pace în cer
Boreală dogoare.

Fulgi ce pier
În zile de seri
Niciunde se-aștern
Se topesc în etern

Zăpadă de ieri
Pe sufletu-i ler.

Picuri de nemurire
Zboară în vis
Țărânei comoară
Sfinți ce coboară
Viu paradis
Tăcutei simțire.

8 martie 2022, *Adevărata întâlnire*

Adevărata întâlnire între un bărbat și o femeie se întâmplă și are loc totodată în... văzduhul sufletului.

Nu înainte ca fiecare să-și fi adumbrit martorul, îngerul păzitor.

Îmi imaginez întâlnirea la o masă în patru, sub același soare.

Unii topiți de altitudinea mai joasă, alții de... dor.

Nu mai există noi doi, amândoi, nași și fini, materie și formă.

Desigur, este posibilă manifestarea în vizibil/tangibil. Dar nu cu simțurile ordinare, ci evertuate.

Auzi fără cuvinte, se ating sufletele, vezi dincolo de... înfățișare, miroși... ne-murirea și guști... clipa.

Coasta devine împlinire/re-întregire, oglinzile se miră una de alta și una pe alta că sînt aceleași, pol cu pol și-ating aripa.

Cuminecarea mesenilor este o euharistie – anafură de Viață.

15 aprilie 2022, *Geneza*

Făr' de pământ și cer,
De nicăieri, nicicând,
Se iscă ca un fulger,
Proniatorul Gând.

În văzduhuri eterate,
Împărți-va Universul
Ca mișcând-le pe toate,
Laolaltă' a le fi mersul.

Fereastra e chiar Viața
Prin care se deschide
E bună dimineața
Luminii ce-o întinde.

Și din eterne clipe,
El plămădește îngeri,
Suflând-le-n aripe
Puterea peste timpuri.

Pulberi fine de vibrații,
Sori, luceferi, stele,
Le așează-n constelații.
Cu elipse printre ele.

În-chip-uri stinghere
Susținute de-o balanță.
Prin zodii efemere,
În divina rezonanță.

Atingeri de materii,
În cuante de lumină.
Sub stăpânirea vremii
Și sufletelor tină.

Astfel, rostit, Cuvântul,
În psalmodieri divine,
Creează Panteonul
Cu Feți-frumoși și zâne.

Și face anotimpuri,
Înșiruiți pe-o ață,
Și porți între tărâmurii,
Și morți și vii prin Viață.

Și întru-tot așează,
Preabunul arhitect,
Pe OM-ul ce viază,
În planu-I înțelept.

...

În veci Adam o caută,
„Uitată” în mister,
Pe Eva lui cea ruptă,
De dincolo de... Cer.

15 aprilie 2022, *Învederată clipa*

Învederată clipa!
Ea urcă și coboară
ținând de-un pol aripa,
Tăcerii ce-o-nconjoară.

24 iunie 2022, *Ia*

Ia este haina sufletului românesc, este legătura între Pământ (glie) și Cer (tămâie, tărie...). Ea încifrează sacrul, dezmiardă și dezrobește trupul (făcând-l să participe la orice sărbătoare, fie liturgică sau a altor taine), unind într-o esență vestimentară: roadele pământului, bucuria cerului și... androginia Omului Primordial.

*

* *

1 iulie 2022, *Vârfurile... La OM și OMU'*

„Iată OM-ul...”

O privire-n adânc,

„Ce mirare că sînt”

Cer și mister,

Iubit și stingher,

Al DUHului vânt

Ce-l sorb și mănânc

DOR-ul.

O minune în doi,

Întrebare dintr-Unul
O ceață din ploii
Un abur din zori,
Curcubeu prin nori,
Amândoi,
Ce e sărutul?
Tu... Noi.
Zbor prin mări,
Înot în munți,
„Păsări-Lăți-Lungilă”,
Frate cu „Ochilă”
Și cu „Flămânzilă”,
„Setilă”, „Gerilă”:
De patimi desculți –
Vultur în zări.

6 iulie 2022, *Nichita*

Sincer nu știam că există o zi „internațională” a sărutului, ca multe alte zile în calendare secundare ce se substituie. Propun atunci și eu un sfânt:

Mulți oameni și multe dicționare au dat o definiție a sărutului.

Dar Nichita l-a imortalizat în metaforă.

Talpa este cea care ne poartă/susține fiind dedicată.

Călcâiul este restaurația zdrobirii capului șarpelui.

Or fi mai multe zone erogene, dar niciunde, nicidecum și nicicum în metaforă, sau, în androginia Omului Primordial.

Aș băga mâna în foc mărturisind că Nichita a Văzut mult prea „departe tot mai aproape”.

„Dacă te-aș prinde-ntr-o zi” este un abandon... în Clipă, nu un condițional optativ.

Citatul zilei: E-vad-area nu este un act material, ci o asimțire a libertății (voinței).

8 iulie 2022, *În-crin*

În-crin să cred
Că e lacrimă
De moarte și dor
O patimă
De viață izvor
Iubirii lied.

11 iulie 2022, *Fii mai deștept ca mine!*

„Actul de cunoaștere nu e reducere la cunoscut, act de asimilare, a mânca, - așa cum vor filozofii grași, în frunte cu tomiștii și prietenul meu V. E act de înstrăinare, de pierdere, ca și actul dragostei. E risc. Nu este a-simil-are, ci alter-are. Te devitalizezi dând viață. Dar nu oricine poate procrea.

Ce mult și sterp citește fratele risipitor.” (C. Noica - apud Florentin Gheorghe Loghin, *Dezvoltarea interioară prin Karate-Do*)

„Creația va ieși din strânsoarea desăvârșirii personale și desăvârșirii valorilor culturii. Creația va trece la desăvârșirea cosmică, în care desăvârșirea omului și desăvârșirea operelor lui se va transmuta într-o desăvârșire unică.”¹¹ (N. Berdiaev)

„De-săvârșit = încă de săvârșit”

„Fii mai deștept ca mine!”

Cred cu tărie că așa i-a spus Dumnezeu OM-ului.

... meditam cu emoțiile inerente la... arhitectură

CHIP-ul te obligă și totodată înnobilează, însămânțând-SE în tine, să sporești recolta.

¹¹ Nikolai Berdiaev, *Sensul creației*, Ed. Humanitas, București, 1992

20 iulie 2022, *Putiță*

Nu mai am putere să dor
Să desprind din trup un amor
Mai am putere să mor
Și să nasc un fîor
Nu mai am timp să citesc
Să rostesc, să roșesc
Să mă mint, să iubesc
Cât de mult te doresc
Am timp pentru tot
Să mai cred, să mai pot
În Clipă să fiu un ne-tot
Cuprins de un... clopot.

20 iulie 2022, *Ilie*

O picătură de apă (rouă divină) pe o piatră încinsă (tărie în credință) nu se pierde. O Atinge și se EVA-poră.

prin „porii” sufletului dând viață

Întrebare: Cum arată/ ce este transpirația (foc arzător) sufletului?

Răspuns: lacrima (roua divină din noi)

Corolar:

Seceta este a... sufletului. Poate și un dor arzător

Ploaia este atunci venirea laolaltă.

Ilie este ca un al cincilea element: nici vânt/furtună (apă) puternic, nici cutremurul/seceta pământului/ foc... părăsește lumea prin trans-subțierea corpului, „evaporând-se” prin centralizarea celor 4. Pleacă, răpit... ca în film¹²

Atât că răpirea a fost pe adierea DUH-ului (blândețea lină a luminii înțelegerii spre înțeleptire)

Vă mai amintiți?

„Seceta a ucis orice boare de vânt.”¹³

¹² *Al cincilea element*, film apărut în 1997,
<https://www.imdb.com/title/tt0119116/> (31 Oct. 2024)

¹³ Nicolae Labiș, *Moartea căprioarei*

Până nu-ți controlezi simțurile (Ilie închide CER-ul și mor toate regnurile, mineral, vegetal și animal)... nu te îndrepti spre, abia, proximitatea deschiderii porții.

*

* *

7 septembrie 2022, „*Dacă timpul ar fi frunze, ce toamnă!*”

Copacul/Arborele Vieții este Universul. Rădăcina, seva și întreaga „dinamică” - sămânță, floare, fruct, rod - este pentru/în vederea OM-ului. Dar ce este frunza? De ce cade/de-cade în fiecare toamnă? Și de ce-și acoperă protopărinții goliciunea cu ea?

Și dacă vreți, ca natură, e cel mai spectaculos pastel, inegalat de verdele crud-uniform al primăverii.

Frunza este întreg „procesul” de asimilare a esenței luminii, Viața însăși. Fără de ea, nu poate să apară fructul. Pângul este rafinarea înțelegerii (toți sub Soare), până la rod.

Dacă ea cade/de-cade... ne pierdem/murim poate. Dar rodul se desprinde și, înainte de a re-învia, este acoperit de un covor de... frunze.

Cu se acoperă Adam? Cu ce i-a fost desprins, spre înțelegere, din el, viața.

Frunza este ca o amprentă individuală a vegetalului-arbore. Dar dacă vorbim de Arborele Vieții, frunza este o clipă de eternitate, asimilabilă Vieții veșnice pe care tocmai o ignorase Adam, același după chip dar încă nu asemeni.

PS: o meditație la „Dacă timpul ar fi frunze, ce toamnă!”
- Nichita Stănescu.

*
* *

9 septembrie 2022, *Despre imaginație și în-chip-uire*

Imaginea se creează în ceva care reflectă, e lesne să spunem oglinda (deși, la origine, *og-lin-dă*¹⁴ înseamnă ceva care dă, lin, focul) sau, mai adânc, conștiința.

Imaginația creează forme, noutate prin combinație până ce se poticnește de neverosimilul/cenzura rațiunii, sau, mai rău, decade într-o iluzie.

Aș crede că fantazia merge mai departe decât imaginația, ca/de exemplu un cal înaripat.

¹⁴ Lucian George Costi, *Limba Română – Nașterea și falsurile istorice, Taina formării cuvintelor, Recuperarea originilor reale*, Ed. Uranus, 2016, p. 136

Într-un fel, mai degrabă decât imaginația, metafora și simbolul.

Dar așezarea om-ului în metaforă, fie ea poezia, nu este așa lesne și presupune o laolaltă împreună venire.

Nu scrii versuri „ce din coadă au să sune” până nu ești pregătit ca receptacol și „vizitat”.

Sur-prinderea unui fior, a unei emoții autentice, a unui gând (încă nu, Gândul) ar fi validată de raportarea la un principiu, deci,

dacă noi sîntem chip și asemănare, în-chip-uirea ar trebuie să ne apropie de adevăratul chip, bineînțeles șlefuiindu-ne în prealabil oglinda conștiinței, iar ca un prim pas rafinarea înțelegerii.

Într-un alt sens, imaginea este trecătoare, chipul nu.

Îmi este greu să deslușesc articularea semantică a cuvintelor, dar ea există.

14 septembrie 2022, *Inspir*

Săgeata taie apele în două:
Un curcubeu de idei,
O arcă de rouă,
Un fulger cuvânt,
Divine scânteii
În om legământ.

În arșița vremii,
Timpul e dor,
E pâinea durerii,
Paharului vin,
E chin și amor,
Prea veșnic suspin.

Mă-nchin și tac,
Rostului dar,
Devin un copac,
Cu lacrimi în cer,
Cu frunze din har,
Și flori leri-i ler.

22 septembrie 2022, *Bucuria*

Fericirea este ca o hrană.

Dar ea nu survine dacă nu îți este, mai întâi, cu-adevărat, foame, de Adevăr de exemplu.

Bucuria (laolaltă cu veselia) este ca o băutură.

La fel ea nu survine dacă nu îți este, mai întâi, cu-adevărat, sete, de Viață de exemplu.

Sînt nouă fericiri trepte (sau nouă ceruri) și o singură bucurie.

Aș crede că e lumea circumferință – mai exact depășirea ei, și cu Mântuitorul în Centru, ca Principiu.

Mă frământă înțelegerea liturgică a tainei euharistiei, cum pâinea și vinul ajung să fie trupul și sângele Lui.

Desigur, un răspuns ar putea fi urcușul întinderii – rafinarea înțelegerii și laolaltă împreună venirea.

Dar oare am înțeles măcar o firmitură și un strop?

22 septembrie 2022, *O chemare*

O chemare-n depărtare
Rugă, strigăt, suspinare?
Se-așterne noapții cale
Prinos amintirii tale.

*

* *

28 septembrie 2022, *Liturghie*

Toaca răsună,
E vremea trezviei,
Clipei arvună,
Sălaș bucuriei.

Lumânare dărui veșnic,
Căldură, lumină,
În sufletu-mi sfeșnic,
Icoană divină.

Răni ce mistuie,
Stigmatetele duhuri,
Ard în istorie,
Liturgice stihuri.

Piroanele patimilor,
Cad pe rând,
Dezrobirii chemărilor,
Lacrimi din gând.

Ieșim cu pace,
Trupul e slobod,
Clopotul tace,
Dorul e rod.

4 octombrie 2022, *Al cincilea anotimp*

Între vară și toamnă se insinuează al cincilea anotimp, vara târzie. Cromatic, direct vizibil în exterior, curcubeu din cer, frunze și pământ. Soarele este, mai trebuie privitorul care înțelege și se bucură, printre lacrimile nostalgiei, de ploaie.

De aceea, vara târzie este o zână. Soră cu vara care relevă (coace, crește spre împlinire rodul) și toamna (ce culege rodul înțelegerii). Bineînțeles, mai urmează gestația iernii (înghețul rafinării) și cultivarea/împărtășirea lui (a rodului). Cât de simplu!!!

*

* *

8 octombrie 2022, *Frumusețe Clipă*

Frumusețe Clipă,
Te prind de-o aripă.
Și te-adun în zbor,
Dor oftat ușor.

8 octombrie 2022, *Pe un vârf de nor*

Pe un vârf de... nor
un catarg din pol
Un respir de dor
Iubire... domol.

Acru și cu dulce
Se sărut în cruce
Iute și amar
Topiți în zadar.

Miere și cu sare
În văzduh amare
Lacrimi efemere
Esență durere.

Vis și armonie
Dragoste pustie
Dor și revedere
O lună de miere.

1 noiembrie 2022, *Idilă de noiembrie*

Octombrie își lasă ca simbrerie o urmă („brumărel”) de brumă (înțelegere) peste frunzele răpuse de „răpciune” (moarte spre înviere, a 7-a – rodul timpului spre a 8-a... depășirea lui). Noiembrie este o înnoire în „îngheț” – încă blând („brumar”), dar depășind „lumea” spre centrul circumferinței – Dece-mbrie.

Interesant că toate sînt simbrii... DEX-ul nu oferă explicația decât ca soldă, recompensă...pentru mine sînt o dare de seamă.

Meditam de dimineață la „Idilă de noiembrie”¹⁵ și la fericita așezare a melodiei Laurei Pausini peste film, deși nu face parte din coloana sonoră a lui.

Simbria este articulată în sîmbătă, din brîu, ie... un noian de înțelesuri în „beția” cunoașterii. Timbru, umbră etc. Bogată, săraca limbă.

¹⁵ *Idilă de noiembrie*, film apărut în 2001,
<https://www.imdb.com/title/tt0230838/> (31 Oct. 2024)

1 noiembrie 2022, *Sufletul curcubeu*

Sufletul-grai românesc este un curcubeu al formelor de relief-trepte ale rafinării înțelegerii: mare, rîu, pîrîu, câmpie, deal, colină, dolină, obcine, pas, trecătoare, chei, lac, munte, toacă, cer, văzduh, duh... al înțelegerii. Nu contează în enumerație că nu sînt 7, 9 trepte, culori-note muzicale etc.

Atât am vrut să spun, că sufletul românesc este un curcubeu al luminii negrăite.

*

* *

24 noiembrie 2022, *Clipa... Metafizica*

Clipa nu se naște și nici nu piere. Dar de ce nu sîntem în ea, sau, mai de grabă, cum să fim în ea? Abia atunci ne-am bucura cu-adevărat, noi gustăm „bucuria” într-un fel secvențial și limitat, ori bucuria este însăși euharistia. Deci mai degrabă Gîndul decât corpul. Dar nu putem ajunge la Gînd fără un corp (arcă) educat. În vederea?... să respirăm... DUH-ul. Duhul ne domină prin aceea (Viața) că ne eliberează dinspre un mod de gîndi asupra trecutului (existență) înspre un mod de a gîndi asupra

viitorului care ESTE trăirea. Metamorfoză. Dincolo de moarte, dincolo de dincolo...

*
* *

24 noiembrie 2022, *Adevărata îmbrățișare*

Adevărata îmbrățișare e o recunoaștere a CHIP-ului din noi, fiecare. Și da, e cu mult mai mult decât toate cele... este ca o „arătare” în-chip-uită dar strânsă în brațe.

*
* *

10 decembrie 2022, *Ce este sărutul?*

Ce este sărutul? Este sarea pământului invizibil care sîntem, țărnul/limanul devenirii noastre și totodată poarta prin care, pecetluiți fiind, ființăm ca fiind purtători de CHIP (de ce „pupăm” icoane, oare?) de-abia îndrăgostiți. Când vom FI FIIND deja, am fost chiar CHIPUL în IUBIREA veșnică. Deci ce este sărutul? Este... CLIPA. „Cine ești?... - Tu”. Așa să răspundeți, sărutând dacă vreți, în Tăcere.

Cum adică să te în-chini? Adică să FII în adâncul pre-FACERII tale.

Ah, și dacă sărutați o icoană de lemn (de lemn, din lemn e chiar mănăstirea dintr-un lemn, Arborele Vieții) SAU, EVA de lângă voi/ mai precis dintr-un trup sau împreună cu voi, respirați chiar Viața. Sau dacă nu cumva EVA e va să fie și-atunci sărutul e mărturisirea murmurată a lui Așa să fie!

Altfel, Manole se sacrifică prin Ana amândoi în zidire adică în zidul firii, trupul. Iar Noica spune: te dăruiești dând viață. Dar nu oricine poate pro-CREA.

*

* *

16 decembrie 2022, *Lacrimile*

Lacrimile spală fața Chipului. Cum ar fi să ne re-întâlnim în eternitate? Și cum ar fi să ne îmbrățișăm în veșnicie?

8 ianuarie 2023, *Cafeaua de dimineață*

Amplitudinea cuprinde amplexarea și exaltarea. Dar atitudinea, altitudinea și certitudinea sînt tot atâtea stări care-l implică pe TU în relație cu, să spunem mai larg, mediul, lumea, cunoașterea.

Ce bine te simți când ȘTII că ești iubit!

Însă această simțire nu este ecumenică. Deși iubirea este fără considerente, într-un fel ea vine de... „sus”, ca o „rouă divină”, presupunând că omul se va ilumina într-un „final” și va deveni floarea ce va „culege” „roua”.

Acum, cu cât amplitudinea este „mai mare” cu-atât iubirea pe care ajungi să o simți nu vine de la o singură persoană, și, într-un „mod” minunat, nu mai ține nici de distanțe (în spațiul-timp).

De aceea, pare o contradicție ce urmează să spun:

cu cât urci, la munte, sau, un munte (interior) „aerul” devine mai rarefiat și mai aspru într-un fel și te îndepărtezi de... „lume”. Astfel, ajungi să te asemeni „doar” cu vârfurile care se străvăd deasupra norilor (iertăți-mi lipsa modestiei, luați-o ca pe o meditație) și pare că (te) iubești (cu) mai puține persoane.

Dar aparentul con care se „îngustează” spre vârf se re-deschide într-o cupă ce primește... DAR-ul (să nu spun încă HAR-ul). Imaginați-vă o clepsidră iar vârful

muntelui este chiar gâtul ei, sau,... *Coloana fără Sfirșit* a lui Brâncuși.

Și, ce bine ar fi să ȘTIM că Te iubește... chiar El!

Cum poți exprima o realizare?

Realizarea se articulează din Realitate și zare (orizont).

Ori știm că orizontul nu poate fi atins.

De aceea, oricât ai încerca să „exprimi” o „realitate” pare mai sigur că încercarea ta va avea un ecou în cei asemeni ție.

Cu mult mai valabil și pentru mine: asemănarea are „gradele” ei, treptele rafinării înțelegerii.

Primul pas este unul foarte sigur:

să citim!

4 august 2023, *Esența*

Esența înseamnă prezență. Dar cum poate fi transmisibilă prezența altfel decât prin viu grai sau față la față? Credința înseamnă respect! Față de?... un model... de urmat. Cum de se în-tâmplă? Fără laolaltă venire-împreună nu are cum.

Instanța derivată este o comuniune metafizică ce-și lasă a-i fi extras radicalul într-un ideal, cam de necuprins, măcar din punct de vedere matematic.

Probabil că lumea este în univers pe banda lui Möbius, cu excepția calificării dinspre existență înspre devenire apoi trăire, partea care mie, personal, încă îmi lipsește.

Venim de nicăieri înspre nu știm când, dar mereu același, într-un fel.

Iertați-mi Sensei, gândul complicat care mi s-a dat.

Cum spunea Doru Octavian Dumitru, sensul giratoriu este o intersecție în care toate străzile se varsă de-a vraștea, nu-mi amintesc acum exact.

Iubirea

Atât m-a dus mintea până acum în Planșă:

Totalitatea care se deschide, prin iubirea-câmp, ca și posibilitate de manifestare a deveninței, și extensie, distribuie fără împărțire, se rezolvă într-una de concentrațiune.

A fi întru înseamnă în primul rând devenirea.

Acum, totalitatea s-a maturizat putând însemna: retragerea, metanoia, resurecția, răsucirea, reîntoarcerea, regăsirea... împlinirea.

Al vostru Edmon

cred că mi-am cenzurat emoția, mai era un cuvânt: retragerea, metanoia, resurecția, răsucirea, reîntoarcerea, revenirea, regăsirea... împlinirea

zilele acestea mi s-a pus o întrebare...din...cer (m-a măcinat acum ceva timp, la 50 de ani, cu ce contribuim noi lui Dumnezeu, acestei vieți, talantului...) Cică ce ai putea transmite tu, vis-a-vis de experiența domnului Loghin în karate. Sensei, iertați-mă, chiar așa mi s-a întâmpnat dialogul, cu mine însumi. Și eu răspund: Sensei a adus o contribuție unică fiindcă a introdus parabola fiului rătăcitor (nu risipitor, că știm că nu poți risipi ceva ce ai nu de la tine) în kata. Aș vrea să nu rămân doar poet...Vă iubesc... ca sarea din bucate, ca... Muntele în noi cum ați spune.

adică parabola fiului rătăcitor este... prea puțin față de cât dăruieți. Amin!

deci esența este iubirea, cum ar spune Edmon aristotelizat, sau habar n-am cum altfel, câmpul însămânțării și devenirii rodului, dar cum să devii agricultorul sufletului? Eu știu că dumneavoastră știți, întrebarea era pentru mine

meditam în continuare...dacă m-ar pune vreun colocviu științific să explic de ce radical din doi și unu, ca și catete vor da ipotenuza radical din trei, le-aș descrie rândurile de mai sus, cam ca emoția (poate exagerez, dar totuși ni s-a întâmplat) întâlnirii celor șapte urși. Sensei, sînt absolut convins că mă cunoașteți atât de bine, încât să nu am cutezanța la a mă gândi la vreo 7 înțelepți. Pur și simplu îmi vin cuvintele

mi-a trecut o altă „trăsnaie”: esența nu este nici Panaghia, nici Vârful Toaca. este între
întru sufletul tău!

3 septembrie 2023, *Nei Pori*

Una dintre „culorile” (atributele) Binelui este alb-astru. Albastru e cerul, albastră e marea, albastră e zarea, albastru e orizontul, albă e marea topită în zarea orizontului la asfințit, astru e soarele la răsărit, ba astru e luna ogindindu-se în ecou, albastră e seara, albastră e dimineața, totul e un alb al strălucirii astrului, ca o înțelegere „matură” a curcubeului. De exemplu, îmi vine să scriu în DEX că pentru toate descrierile albastrului noi avem ZARE. Și răsărit, și apus, și orizont, și culoare (a vre-unui astru al zilei sau al nopții) și senin și întunecare (vânăță) și speranță și mirare, toate în zare, care poate fi până și a ochilor, cumva interioară. Cred că e o culoare care unește Cerul (și odată cu/prin el, muntele) cu Pământul, prin mare, așa, mai simplu spus. Alb-astru

De parcă cineva, fără de culoare/ „deasupra” oricărei culori ar alege să se exprime printr-una singură, tuturor... regnurilor.

10 septembrie 2023, *Nei Pori*

„Determinarea esenței ființei nu este posibilă fără privirea-ce-caută-esența.”

„[...] physis este puterea inițiatoare de a dispune de mobilitatea a ceea ce se mișcă de la sine.”¹⁶ (M. Heidegger)

¹⁶ Martin Heidegger, *Repere pe drumul gândirii - Despre physis la Aristotel*, Ed. Politică, București, 1988

1 octombrie 2023, *Peisajul copilăriei*

Na că mi-au citit mesajele și gândurile de astăzi¹⁷. Copilul are o ie, IA este: legătura dintre inocența pură și puritatea inocenței. Mărturisesc (dar nu în sensul legitimității cuvântului COPIL-ĂR-IE) că Sensei a indicat deja locul, ca fiind...văz-duh-ul sufletului. Fără de el, sîntem... cam cum spune Țuțea vis-a-vis de lipsa creștinismului: venim de nicăieri și mergem niciunde. Deci, copilăria e singurul indiciu dinspre inocența pură către puritatea inocenței. Cei MARI își scriu amintirile... Caravana, adică drumul, și, peste treptele înțelegerii, Calea.

Astăzi, IA înseamnă inteligență artificială. Cred că, noi, românii, am inventat acronime înainte de orice prăbușire/răsturnare/răstălmăcire...

La 50 de ani am înțeles (chiar și poate numai logic, dar totuși scriu aici) „*regressus in uterum*”¹⁸, Sensei îi spune mai profund întoarcere către Orient. Lovinescu ne spune basmul Lostrîței.

¹⁷ v. [Bucovina, te iubesc | Câmpulung Moldovenesc | Facebook](https://www.facebook.com/profile/100064570757004/search/?q=A%C8%99%20da%20toate%20peisajele%20din%20lume%20pe%20cel%20al%20copil%C4%83riei%20mele&locale=ro_RO)) „*Aș da toate peisajele din lume pe cel al copilăriei mele.*”, https://www.facebook.com/profile/100064570757004/search/?q=A%C8%99%20da%20toate%20peisajele%20din%20lume%20pe%20cel%20al%20copil%C4%83riei%20mele&locale=ro_RO (31 Oct. 2024)

¹⁸ Vasile Lovinescu, *Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești*, LOSTRIȚA Mitul lui Oedip în basmul românesc, Ed. Cartea Românească, 1993, p.46

Oedip pare... tardiv.

Am scris mai de mult, într-o intimitate...

Probota, locul copilăriei mele, înseamnă proba ta, darea de seamă.

Ca și cum copilărie în Probota ar fi un „pleonasm”.

Corolar:

Ce înseamnă dincolo?

Să trăiești o veșnicie alături de cei dragi.

Cu o singură condiție: să treci dincolo de orice formă.

*

* *

1 octombrie 2023, *ZA-re*

Săracă limba română. *Za*-legătură, *inel* în înlănțuire, *zale* - platoșă, *scut*, *zare* - orizont, *din za și re* (soare). De exemplu, filmul *Eroul* cu *Jet Li* în care un alt actor/personaj „desenează”... „toți sub Soare”, cu un gest „necreștin”, în sensul că face un cerc în loc de cruce, dar plin de aceleași semnificații. Noi învățăm că *Țara Soarelui Răsare* e *Japonia*, dar orizontul ce este? În toate, cineva (cum *Noica* spune o „pe-trecere”) ne urează „o bună așezare”...

1 octombrie 2023, *Amintirea*

Amintirea, ca lacrimă, șterge ecranul minții, ca reprezentări iluzorii. „Păstrăm”, trecând dincolo, esența emoției. Dacă a fost una autentică, nu are „elemente” palpabile, e dincolo de forme/fizică. Dar dincolo de dincolo e „mai departe” decât un orizont, sau, ca titlul unui film, *Departe* tot mai aproape, habar n-am de el și totuși mi-a rămas titlul. Adică, atât departe încât sîntem chiar noi/în noi în-și-ne.

Nu știu dacă are legătură, îmi vine să o spun: „abia când ne întoarcem asupra deja gânditului sîntem folositori pentru ceea ce este încă de gândit” - cu aproximație, Heidegger

*

* *

6 octombrie 2023, *Soare*

Din depărtate căi de sfinți, trimite câte-o rază, spre crezul celor adumbriți, ce-n rouă o să-l vază.

29 octombrie 2023, *Adagio*

Ca un Făt-Frumos din codrul
Raiului cel Verde,
Nimeni-n lume va fi orbul,
Celui ce te pierde.

*

* *

11 noiembrie 2023, *Adagio*

Spre toamnă și-n ea, tăcut te aștept,
O singură lacrimă mai stă pe icoană,
E tremurul clipei strânse la piept.
O ultimă frunză căzută din geană.

16 decembrie 2023, *Crezul în urcuș pe Ceahlău*

Crezul se așează, și tot trinitar, pe cele trei regnuri/regiuni. De exemplu, pentru mine personal, crezul mărturisit mineral este muntele („Numai el ne va ajuta să ne dezlămităm”, a spus Violeta). Și urcând, mă gândeam la vegetal. Lotus, Floarea de Colț,... de ce nu floarea de gheață de pe jnepenii care au cam crescut din 1995 încoace. Și la crezul „animal” caprele negre și/sau urșii de pe curba de nivel ce dădea din creasta Ro-Sakura spre Podrăgel. Cam așa am meditat astăzi în urcuș... Fiindcă vulturul încă nu-mi ieșea în ecuația zilei... și, l-am considerat „călăuza” între tărâmurii.

*

* *

16 decembrie 2023, *Verdele și Culoarul nemuririi*

Culoarul nemuririi. Ce se vede pe cărare e un pământ. Dar după el e de fapt un brad întreg smuls cu tot cu rădăcină. Habar n-am cum de a „de-căzut” fix de-a lungul. Dar înspre văzduh și cer nu am mai văzut așa un verde înghețat de Soare. Cam ca bulboana de pe Arpaș.

De asta RAI-ul e verde și în Verde Împărat. Tocmai recitesc acasă Creangă și Creanga de Aur. Dar ideea Raiului și verdelui acum mi-a „venit”.

La loc cu verdeață de la înmormântare și pomeniri încă nu m-a „impresionat”.

Verdele este anagrama românească a înțelegerii (adică prescură/pre-scurtat a vedea, cam ca luat și aluat). Toți se simt bine Prima Vară. Oare de ce? Toți îl laudă (pe brad) că e veșnic verde. Ca la culoarea semaforului. Raiul e verde, înmormântarea e o promisiune în sânul lui Avram la loc cu verdeață.

Doar atunci când vom avea înțelegere.

Dacă am mai scrie despre VEDE probabil Eminescu ne-ar corecta din illo tempore. Să mai continui? Că-l are și pe arde, ar-do(a)REA. Vai, vai. E o întreagă COSMOGONIE în verde, vedere, dor, ardere, ardoare. Desigur și de-rîdere. Și e mai interesant că ROGVAIV-ul începe cu el.

Sensei ne spunea că atunci când ajungi în „vârfuri” (care numai ele se VĂD) trebuie să continui. Deci pâlnia este cupa „săracă” cu DUH-ul, a clepsidrei. Oprește Doamne clipa lui Blaga, nu? Cine a avut intenția așezării versului pe Moldoveanu, merită să-i sărutăm icoana/moaștele. Iertați sincretismul.

PS: atunci când ACASĂ ai deja/în vedere Steaua Polară, nu îți este frică de URSA mare, care roiește de fapt în jurul Polului. Totul se leagă: parabola fiului „rătăcitor”, casă, a-casă și acasă. E o paranteză. (*Cabana Dochia*)

*

* *

23 decembrie 2023, *Înțelegerea și înțelesul*

Înainte! În/spre ce? Spre în-țel-lege-re? Spre minte? Spre plăcinte (adică plăcerea înlocuiește mintea)? Poate spre sor-ginte? Cică sîntem din ginta latină, nu direct din Soare. Poate spre păr-inte (capul). Și totuși, la război, e Cuvântul. În-țel (într-un Același IDEAL, de la Ideea lui Platon și dealul românesc, ca ard de dor Ardealul)e-gere. Și alegere, și ger, și atingere și lege și legare și religie, adică Soarele „legat” de GLIE. Toate într-unul singur cuvânt. ÎNȚELEGERE.

În-țel-e-sul apare când vei fi fost deja ales întru, de/către un înțelept care te-a strâns la piept (în sânul lui Avraam) și ți-a transmis sulul (cam ca în *Paznicul Pergamentului*¹⁹).

¹⁹ *Bulletproof Monk*, film apărut în 2003,
<https://www.imdb.com/title/tt0245803/> (31 Oct. 2024)

Ianuarie 2024, *Iar anul are/arie*

6 ianuarie 2024

Înainte de a a-dormi, cred cu vreo două nopți în urmă, mă frământa o poezie. Am reținut atât: Beau din cupa lacrimilor mele.

Lacrimile. Agheasma înghețată topită de Nostalgie.

Adevăratul botez: lacrimile se unesc cu roua divină.
Apele inferioare/interioare și cele superioare/divine

Cursul se schimbă. Pe orizontală Iordanul curge, în loc de spre Marea Moartă, înspre Marea Galileei. Pe verticală...stă în putința noastră

11 ianuarie 2024

Către OM Iubești mergând pe (în și spre adică întru) Calea spre Adevăr care este însăși Viața veșnică. Acestea 5 (OM-ul, Iubirea, Calea, Adevărul și Viața) sînt Elementele (distribuirii fără împărțiri) Ființei. Într-un fel, mă gândeam la *tanmatra*. Și, ca o „corespondență”: Iubirea - Aerul, Adevărul - Focul, Viața - Apa (totalitatea

lor, a celor superioare și inferioare), Calea - mersul, umbletul, Pământul (cel invizibil cum îi spuneți... n.a. - S.) și OMUL ce le chintesențializează. Bineînțeles, înființa-rea lor presupune înțelepț-irea.

*

* *

16-18 februarie 2024, *Sărutul*

Să(sar și sare)-ut-ul este o minune exprimată prin reușita limbii (a noastră desigur). Sarea (fixarea, în sensul bun, și SALT-UL (adică tu îl incluzi/aduni pe altul, unde? În tine!) - alții i-au spus salinitate, adică afinitate, sau ca în basme, a iubi ca sarea din bucate) metamorfozează LUT-ul (o modalitate SA-LUTUL). Sau, și sarea și marea (în sensul apelor inferioare). Nu doar rea. Adică tot din Soare, ea. Dar tot geografiei noastre, hagiografiei noastre. Nu de rege al fotbalului (iertăți-mi digresiunea, pentru cine nu știe dintre prietenii mei, hagiatic înseamnă pelerinaj către SINE, prin *hore centripete* – Vasile Lovinescu). Sărutul este și gura și lutul și cuvântul (aparent ne-rostit exterior dar profund interiorului), deci, cam, o PECETE. A OM-ului, probabil de aceea și a lui Iuda. Cred cu tărie că Nichita a înțeles PERFECT teama

de a nu călca strivind sărutul tălpii. Acum mi-a „venit” doar descrierea sărutului. Cu drag!

Ca un argument minor RUTA și poate un personaj biblic, RUT(H).

Închizi ochii când săruți. Așa simți cu totul și sarea și soarele și marea și limba, și saltul. Și îl simți pe celălalt în și cu tine.

*
* *

9 aprilie 2024, *Poezie creștină*

Mai este și astăzi, acum și aici,
un pas de trecut spre ne-infinit,
în care zorii demult au apus,
și foșnetul clipei' un murmur surîs,
de tot ce mai vrem, de tot ce-am avut,
de tot ce iubim...

și răstignim...
în sufletul „dat” și dăruit,
preabunului Tată și Mirelui strâns
în brațele Duhului, de necuprins.

*
* *

6 iulie 2024, *Zis și făcut*

Zis și făcut
Mai tăcut, mai ...sărut
Mai adânc, mai profund,
Mai nestins, mai cuprins,
Mai de dor, mai de jale,
De cireșe amare,
De copaci suferinzi,
Scrijelii de arginți,
De iubiri mărginite,
De doruri mărunte,
Ne-bunatici părinți,

Ale zilei merinde,
Ce te dor de fierbinți,
De cuprinsuri amare,
Împărați în mormânt,
Te cuprind cu ardoare
Și te urcă în strană,
Pe o prispă de lut,
Chip de paie și mut
De durere, de spaimă
Că lumea se piardă
În spasme de zori
Fantasme fiori
De... calde dumineci,
De reci cozonaci,
Înroșiți de maci.
Și totuși te paște
Iubirea ce naște
O caldă splendoare
În fiere amară și...
Iarba te cheamă,
Iartă-mă Doamne,
Că lutul e mut,
Că dorul e stins,

Că zațul e trist
Că floarea e floare,
Că ramura moare
De zbor neatins.
Văzduh în ploaie
Lacrimi în vis
Respirul e sfânt
În tihna ce-nmoaie
Tămâia durerii
Altar nemuririi.

20 iulie 2024, *O meditație*

Bunătatea, dăruită/în sensul de hărăzită omului, este ca un lut. Aluatul poate fi/chiar este un sinonim și totodată o articulare. Ce poți tu lua, dacă mai înainte nu (ți) s-a dat? Ce poate dospî, neînsămânțat, neîntruchipat?! Din lut poți încropi... tRAI-ul ca „adăpost”. De exemplu, am auzit astăzi, pentru a doua oară în viață, că trebuie să-ți construiești o casă în (și mai ales) CER. Revenind, din aluat plămădești. Din lut îți faci trupul, din aluat dospește într-o laolaltă venire împreună sufletul, iar pâinea care are trei exprimări/trepte: cea de toate zilele, cea spre Ființă și cea de-a pururea, se Unește (naște perpetuu) în liturghia cosmosului, înmiresmată de... pre-vestirea celei de a doua veniri.

O meditație zilei în/prin care mulțumesc învățătorilor mei!

Mai pe scurt, a trăi înseamnă că ai RAI-ul deja în TINE (tina-pământ, lut, aluat, dospit, plămadă, respir în creștere aspirației-minunii că EȘTI!).

3 august 2024, *Plouă*

Plouă între noi
cu stropi calzi și moi.
Clipele ce curg
tăcerea-n amurg,
înșiră-te mărgărite,
din suflet ivite,
iarăși urcă-n nor
al iubirii dor.

*
* *

6-7 septembrie 2024, *Miezonoptică*

O poveste se arată
în văzduhul împărat
prea-cucernică serată
în al visului palat.

Sînziene și feți vajnici
o clepsidră-n-armonie

dăruindu-ni-se trainici
în eterna veșnicie.

Munți de lacrimi și de flăcări
ce cuprind întinsa zare
se topesc ca amănunturi
în înmiresmata mare.

Întreg cosmosul tresare
ca o dulce amintire
a trecutului cărare
în tăcuta amorțire.

Bat și clopotele a-nunță
Dor de euharistie
Peste suflete ce-așteaptă
în drum spre împărăție.

Toți călare pe nori zmei
peste câmpurile stele
de noroi și de idei
în a jocurilor iele.

Patimi și cărări abrupte
se unesc în ideal
Mire și mirare rupte
în dumnezeiescul deal.

Oare cine te cuprinde
în visarea ta deșartă
decât dulcea amintire
în mărturisita coastă.

Și-atunci tot de zbați și tremuri
de-însăimântătoare fire
când se-ntunecă mormânturi
în adâncă ta uimire.

Te trezești cu sori de viață
Clipelor de nemurire
ca o bună dimineață
în altar mărturisire.

23 septembrie 2024, *Acum*

Aripi în trecut,
Un zbor de temut.
Strașnică simțire,
Peste adormire.

Pași spre nemurire,
Tainică uimire.
Un gol dedesubt,
În urcuș abrupt.

Tăcerea-înviază,
Răsuflare trează.
Aducere-aminte,
Lacrimi din morminte.

Epilog

(Abia) emoțiile autentice se cristalizează în *Pământul invizibil* pe care-l devenim.

Adevărata biserică este (în) sufletul nostru. Când primești (îți primenesc) cuvintele... ele ți se așează ca icoane. Când tu le primești (cuvintele) și le primen-ești în sinceritatea deschiderii vei fi fiind deja în proximitatea lor. Într-o laolaltă împreună venire se exprimă, atunci, sau doar atunci, printr-un sărut. Sărutul, ca (și) intimitate este unica poartă de intrare în... Cuvânt.

Într-un fel, sărutul este singura mărturie materială posibilă a conștiinței de OM.

Descriind sărutul în acest context, ca o atingere sinonimă cu Tăcerea (Deci ce este sărutul? Este... CLIPA. „Cine ești?... - Tu”. Așa să răspundeți, sărutând dacă vreți, în Tăcere) m-am gândit bineînțeles la un... altfel de sărut, al icoanei Învierii care se așează pe tetrapodul din naos. Fără a fi înțeles greșit, acuzat de eclecticism sau sincretism, nu pot să nu menționez aici, ca o corecție: „L-am văzut pe Domnul meu în Ochiul Inimii. Am spus: «Cine ești tu?». El a răspuns: «Tu»”.²⁰

Am scris mai demult că încă nu-mi puteam explica coborârea minții în inimă. Despre așezarea într-o

²⁰ începutul unui poem al sufletului Hallāj (Martin Lings, *Ce este sufismul?*, Ed. Herald, București, 2018, p. 65).

biserică, arhitectura bisericii și trupul²¹ omenesc găsisem mai mult decât asemănări. Trupul este orizontal în existență, inima este începutul verticalizării. În macrocosmos, Inima corespunde centrului Grădinii Edenului, Dante plasează Paradisul terestru pe vârful unui munte, restaurarea stării edenice fiind o etapă pe calea care trebuie să ducă mult mai sus²². În microcosmos Inima este încoronarea individualității umane, punct, istm, prag către Împărăția Cerurilor.²³

Ca o paranteză: m-a preocupat înțelegerea simbolismului crucii cu o semilună la bază, întâlnită pe multe clopotnițe sau biserici. Redau un întreg fragment, din Sfântul Maxim Grecul, *Despre semiluna care se află pe sub [unele] cruci de pe biserici*: „Despre acest semn U, deasupra căruia sînt înălțate crucile pe biserici, să știi că este o literă grecească, numită „ipsilon”. Atât cât pot eu să înțeleg, Sfinții Părinți au rânduit să se pună acest semn

²¹ „N’ ați citit că Acela Care i-a făcut de la’nceput, bărbat și femeie i-a făcut?, și a zis: Pentru aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de femeia sa și cei doi vor fi un trup; așa încât nu mai sînt doi, ci un singur trup. Deci, ceea ce a unit Dumnezeu, omul să nu despartă”. – Matei 19, 4-6.

²² René Guénon, *Ezoterismul lui Dante*, Ed. Aion, p. 38.

²³ Și fiind întrebat de farisei: când va veni împărăția lui Dumnezeu?, El le-a răspuns: „Împărăția lui Dumnezeu nu vine în chip văzut (adică precedată sau însoțită de semne exterioare, perceptibile, la care făceau aluzie fariseii. **Instalarea împărăției lui Dumnezeu e un proces interior, al inimii** – nota lui Bartolomeu Valeriu Anania din ediția mai sus-menționată, p. 1799).

Și nici nu vor zice: Iat-o, e aici!, sau: Acolo! Că iată, împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”. – Luca 17, 20-21.

sub cruce din două motive. Domnul în Evanghelie spune adesea iudeilor: Când veți înălța pe Fiul Omului (Ioan 8, 28); și iarăși: Și după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, așa trebuie să Se înalțe Fiul Omului (Ioan 3, 14); și iarăși: Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine (Ioan 12, 32). În limba greacă „înălțarea” („înălțimea”) este numită: „uyo””, iar litera inițială a acestui cuvânt este: u. Prin această literă Sfinții Părinți ne învață, tainic, că crucea este „uyo””, adică înălțimea și slava lui Hristos. Altă tâlcuire este aceasta: litera în grecește înseamnă numărul 400, iar Mântuitorul, prin crucea Sa, a luminat cele patru părți ale pământului, așa cum se spune: „luminat-ai pământul cu crucea și răspândit-ai în țări neamurile, adunându-le la Tine prin sfântul botez”. De aceea, prin numărul „4”, Sfinții Părinți ne arată cele patru părți ale lumii, iar prin sute, fiind numere rotunde, ne lămuresc în chip tainic sensul ascuns al celor 100 de oi, dintre care una s-a rătăcit și Bunul Păstor a pornit să o caute și, găsind-o, a adus-o la Sine prin cruce, adică prin răstignirea Sa și prin moartea cea făcătoare de viață. Așa înțelege mintea mea slabă, iar dacă cineva poate să explice mai bine, acela să ne lumineze și pe noi.”²⁴

Revenind, Inima este Soarele interior doar așezându-L astfel pe Hristos, pe cerul și în văzduhul sufletului nostru.

²⁴ Sfântul Maxim Grecul, *Tâlcuiri și sfaturi*, Ed. Egumenița, Galați, 2004, pp. 41-42.

Dar în sine, Inima ca centru și prag al Împărăției Cerurilor corespunde Lunii.

Luna nu are lumina de la sine, ea transmite indirect, în întunericul sufletului, lumina spirituală. Totodată, ea privește direct Soarele. În acest sens, ca transcendentă, Inima este sediul facultății cunoașterii intuitive directe.

Intenția acestei cărți a fost deslușirea mediului euharistic în care Sinea este imaginea reflectată a Sinelui. Și spun doar deslușire, până acolo mai sînt pași.

Așezarea cu scrupulozitate, în ordine cronologică, a stărilor, trăirilor și emoțiilor inerente mi-a fost facilitată de experiența primei cărți.

Cum am putea ajunge în naosul bisericii interioare, în proximitatea Altarului, sub Turla Pantocratorului, altfel decât în/prin Inimă?!

Sufletului curat îi este îngăduit și chiar este predispus să primească un dar, îndrăznesc a spune divin. Emoțiile autentice sînt ca un elixir ce-l poate curăța de „lesturi”, Vasile Lovinescu le spune *Keliphot*²⁵, reziduuri ce rețin prizoniere în cojile lor scânteile de lumină. Suferința, metanoia, rugăciunea și altele... curăță și ele sufletul bineînțeles. Și toate presupun sinceritatea deschiderii, implicită în laolaltă împreună venirea ce „grăbește” „răspunsul”.

²⁵ Vasile Lovinescu, *Jurnal alchimic*, Ed. Institutul European, Iași, 1999, p. 45.

Dar tot emoțiile autentice produc „forme” în suflet. Cam în felul cum o metaforă „transcende” sensul literar și te poartă către văzduhul sufletului, emoțiile își sublimează esența trăirii într-un mod ce-l o consider o pe-trecere (în sens noician). Ele „fac spuma locației pe care trebuie să o descoperim ca teren ferm pentru fiecare din noi” (Florentin Loghin) sau altfel spus, se cristalizează în *Pământul invizibil* pe care-l devenim.

Mai simplu spus, ce „luăm” cu noi... dincolo nu sînt forme materiale ale acestei lumi, dar sînt „forme” ale sufletului impregnate desigur în scurta noastră existență.

La fel cum, sau mai ales cum, cuvintele transmise față la față, sau suflet la suflet, fac același lucru, de aici așezarea lor ca icoane în biserica interioară.

Un argument:

ani de zile²⁶ am fost marcat, și încă sînt, de... o bulboană de pe Valea Arpașului. Culoarea ei este de nedescris în cromatica cuvintelor. Un dor care face să vibreze interiorul cu exteriorul pe o coardă a reamintirii spirituale. Aceasta vibrație se prelungește în indefinit, până la contopirea subiectului cu obiectul. Într-un an, la coborâre, ne-am „botezat” cu toții înspre văzduhul sufletului.

²⁶ În 1995 s-a întâmplat prima oară.

Violeta îi spune eveniment²⁷, în UNIC (ca și întâlnirea celor șapte urși în zona lacului Podrăgel).

Sensei a văzut - o LACRIMĂ.

Vă îndemn să CREDEȚI în emoțiile voastre autentice!

²⁷ Personal înțeleg evenimentul numit de Violeta cam așa: „întru început” Dumnezeu se cunoaște pe Sine însuși „articulându-se” în mod potențial. În manifestare intervin „substanța”, atributele, acțiunile și evenimentele. La înțelegerea pe care o am, evenimentele pot fi și imprevizibile, dar, depind de *buna așezare* a noastră, ca într-un sens anabazic.

Bibliografie

Florentin Loghin, *Dezvoltarea interioară prin Karate-Do*, ediția a II-a revizuită și adăugită, Ed. Sakura, Iași, 2000

Vasile Lovinescu, *Jurnal alchimic*, Ediția a II-a, Ed. Institutul European, Iași, 1999

Biblia sau Sfânta Scriptură, versiune diortosită după Septuaginta, redactată, adnotată și tipărită de Bartolomeu Valeriu Anania, Arhiepiscop al Vadului, Feleacului și Clujului, Mitropolit al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, Ed. Renașterea, Cluj-Napoca, 2009

Nichita Stănescu, *Opera Magna*, vol. II, Editura Semne, 2005

Bodhidharma, *Marea trezire*, Ed. Herald, București, 2018

Nikolai Berdiaev, *Sensul creației*, Ed. Humanitas, București, 1992

Lucian George Costi, *Limba Română – Nașterea și falsurile istorice, Taina formării cuvintelor, Recuperarea originilor reale*, Ed. Uranus, 2016

Martin Heidegger, *Repere pe drumul gândirii - Despre physis la Aristotel*, Ed. Politică, București, 1988

Vasile Lovinescu, *Interpretarea ezoterică a unor basme și balade populare românești*, Ed. Cartea Românească, 1993

Martin Lings, *Ce este sufismul?*, Ed. Herald, București, 2018

René Guénon, *Ezoterismul lui Dante*, Ed. Aion

Sfântul Maxim Grecul, *Tâlcuiri și sfaturi*, Ed. Egumenița, Galați, 2004

Surse de pe internet:

Constantin Noica - singura filmare cu marele filozof român,
<https://www.youtube.com/watch?v=L91Df5edn30> (31 Oct. 2024)

SANDDORN BALANCE, *Poetry of Sublime Equilibrium - Delicate Moments of Joy*, <https://www.rigolo.ch/balance/english/> (31 Oct. 2024)

Miyoko Shida Rigolo - an incredible performance,
<https://www.youtube.com/watch?v=orBxCJL8N8Y> (31 Oct. 2024)

Bucovina, te iubesc | Câmpulung Moldovenesc | Facebook,
https://www.facebook.com/BucovinaTeIubesc/?locale=ro_RO (31 Oct. 2024)

CUPRINS

<i>PREFAȚĂ</i>	7
<i>Cuvânt înainte</i>	13
7 iunie 2013, <i>Pana</i>	17
27 iunie 2013, <i>Firul Vieții</i>	20
7 noiembrie 2013, <i>Răspuns unei colege</i>	21
30 mai 2014, <i>Așteptării tale dor</i>	26
28 iunie 2014, <i>Pământul invizibil</i>	26
29 ianuarie 2015, <i>Femeia VIAȚA</i>	28
10 februarie 2015, <i>Este posibil?</i>	32
9 aprilie 2015, <i>Paște</i>	34
3 iunie 2015, <i>Trepte</i>	36
1 ianuarie 2018, <i>Prima oară</i>	42
8 aprilie 2018, <i>Hristos A Înviat</i>	42
30 august 2018, <i>Planșa Brâncuși</i>	44
30 decembrie 2018, <i>Colindă de inimă</i>	46

9 mai 2019, <i>Contemplarea minții</i>	49
15 decembrie 2019, <i>Trec corăbii asfințite</i>	52
30 decembrie 2019, <i>Ninge</i>	53
7 februarie 2020, <i>Valul tăcerii</i>	53
4 martie 2021, <i>Coloana fără sfârșit</i>	54
16 martie 2021, <i>Din nou</i>	56
20 aprilie 2021, <i>Zborul</i>	56
30 aprilie 2021, <i>Lumânare aprinsă</i>	57
7 mai 2021, <i>O lacrimă iubire</i>	57
7 mai 2021, <i>Bunica</i>	58
18 iunie 2021, <i>Atâta timp</i>	59
20 iunie 2021, <i>Poetul, profetul și preotul</i>	60
17 iulie 2021, <i>Și tot aștept</i>	62
6 septembrie 2021, <i>Toamna se culege fructul cunoașterii</i>	63
16 septembrie 2021, <i>EVA</i>	64
14 octombrie 2021, <i>Gândul</i>	66
15 octombrie 2021, <i>Duh</i>	67

15 octombrie 2021, <i>Vinul toamnei</i>	68
15 octombrie 2021, <i>Pădurea</i>	69
21 octombrie 2021, <i>Toamna</i>	70
28 octombrie 2021, <i>Emoție originară</i>	71
25 decembrie 2021, <i>despre Colind</i>	73
8 martie 2022, <i>Aici și acum</i>	73
8 martie 2022, <i>Adevărata întâlnire</i>	75
15 aprilie 2022, <i>Geneza</i>	76
15 aprilie 2022, <i>Învederată clipa</i>	78
24 iunie 2022, <i>Ia</i>	79
1 iulie 2022, <i>Vârfurile... La OM și OMU'</i>	79
6 iulie 2022, <i>Nichita</i>	81
8 iulie 2022, <i>În-crin</i>	82
11 iulie 2022, <i>Fii mai deștept ca mine!</i>	83
20 iulie 2022, <i>Putință</i>	84
20 iulie 2022, <i>Ilie</i>	85
7 septembrie 2022, „ <i>Dacă timpul ar fi frunze, ce toamnă!</i> ”	86

9 septembrie 2022, <i>Despre imaginație și în-chip-uire</i> ...	87
14 septembrie 2022, <i>Inspir</i>	89
22 septembrie 2022, <i>Bucuria</i>	90
22 septembrie 2022, <i>O chemare</i>	91
28 septembrie 2022, <i>Liturghie</i>	91
4 octombrie 2022, <i>Al cincilea anotimp</i>	93
8 octombrie 2022, <i>Frumusețe Clipă</i>	93
8 octombrie 2022, <i>Pe un vârful de nor</i>	94
1 noiembrie 2022, <i>Idilă de noiembrie</i>	95
1 noiembrie 2022, <i>Sufletul curcubeu</i>	96
24 noiembrie 2022, <i>Clipa... Metafizica</i>	96
24 noiembrie 2022, <i>Adevărata îmbrățișare</i>	97
10 decembrie 2022, <i>Ce este sărutul?</i>	97
16 decembrie 2022, <i>Lacrimile</i>	98
8 ianuarie 2023, <i>Cafeaua de dimineață</i>	99
4 august 2023, <i>Esența</i>	101
3 septembrie 2023, <i>Nei Pori</i>	104

1 octombrie 2023, <i>Peisajul copilăriei</i>	106
1 octombrie 2023, <i>ZA-re</i>	107
1 octombrie 2023, <i>Amintirea</i>	108
6 octombrie 2023, <i>Soare</i>	108
29 octombrie 2023, <i>Adagio</i>	109
11 noiembrie 2023, <i>Adagio</i>	109
16 decembrie 2023, <i>Crezul în urcuș pe Ceahlău</i>	110
16 decembrie 2023, <i>Verdele și Culoarul nemuririi</i>	110
23 decembrie 2023, <i>Înțelegerea și înțelesul</i>	112
Ianuarie 2024, <i>Iar anul are/arie</i>	113
16-18 februarie 2024, <i>Sărutul</i>	114
9 aprilie 2024, <i>Poezie creștină</i>	115
6 iulie 2024, <i>Zis și făcut</i>	116
20 iulie 2024, <i>O meditație</i>	119
3 august 2024, <i>Plouă</i>	120
6-7 septembrie 2024, <i>Miezonoptică</i>	120
23 septembrie 2024, <i>Acum</i>	123

<i>Epilog</i>	125
Bibliografie.....	131

..În pădurea de argint, trebuie să-l căutăm pe Edmon Manolache, dacă vrem să-l găsim. În spațiul de grație al spiritului el alunecă, uneori voit, alteori ne-voit - autor și pacient al „*Metamorfozelor*”, fie într-o proximitate a clipei, fie într-una a emoției. Clipa și emoția sunt congenere, dar acest adevăr nu ni se relevă imediat, ci după îndelungi disecări, acumulări și sedimentări singulare.

Octavian Nestor

ISBN 978-606-022-126-5

9 786060 221265